

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl senátem ve složení z předsedy senátu JUDr. Petra Blažka a přísedících Ing. Kateřiny Vojtové, MPA a Josefa Jambora v hlavním líčení konaném dne 12. září 2019

takto:

Obžalovaný

Viktor F .

nar. xxx v Praze, bez pracovního poměru, trvale bytem xxx, t.č. ve VTOS ve Věznici Jiříce, Ruská cesta 404, Jiříce, 289 22 Lysá n. Labem;

je v i n e n , ž e

1)

v přesně nezjištěné době od začátku ledna 2007 do srpna 2007, v bytě na adrese xxx, který užíval společně s Blankou K., nar. xxx, k níž poškozená, tehdy nezletilá M. V., nar. xxx, jezdila na návštěvy, v době, kdy Blanka K. odešla z bytu, a obžalovaný měl na poškozenou dohlížet, využil svého postavení vyplývající z jeho převahy jako dospělé autority, a využívaje závislosti poškozené, opakovaně poškozenou objímal, pokoušel se jí líbat a sahal jí na zadek a prsa přes oblečení, přičemž jí říkal, aby se nebála, že se to nikdo nedozví, a že se jí to bude líbit, přičemž postupně poškozené sahal i pod oblečení na obnažená prsa a přirození, ačkoli mu poškozená opakovaně říkala, že si nepřeje, aby to dělal, a pokoušela se mu odstrčit ruku, na což obžalovaný nijak nereagoval, a pokračoval v osahávání poškozené jak přes oblečení, tak i na nahém těle včetně intimních partií, kdy tohoto jednání se dopustil, ačkoli věděl, že poškozená dosud nedovršila věku patnácti let;

tedy: jiným způsobem pohlavně zneužil osobu mladší než patnáct let a spáchal takový čin na osobě svěřené jeho dozoru, zneužívaje její závislosti;

2)

v přesně nezjištěné době od září 2007 do prosince 2007, v bytě na adrese xxx, Xxx, který užíval společně s Blankou K., nar. xxx, k níž poškozená, tehdy nezletilá M. V., nar. xxx, jezdila na návštěvy, v době, kdy Blanka K. odešla z bytu, přistoupil ke gauči v obývacím pokoji, na kterém ležela na zádech pošk. tehdy nezl. M. V., nar. xxx, která se již připravovala ke spaní, odkryl peřinu, kterou byla přikrytá, nalehl na ni celou vahou svého těla tak, že se poškozená nemohla hýbat, kdy si současně stáhnul kalhoty a trenýrky, a následně poté, co poškozené roztáhl nohy, vnikl bez jejího souhlasu a proti její vůli svým ztopořeným penisem do její vagíny a počal s ní souložit, kdy poškozená po celou dobu plakala a pokoušela se bránit, což se jí s ohledem na velkou fyzickou převahu obžalovaného nedařilo, následně obžalovaný vstal z gauče, a odešel do jiného pokoje bytu, kdy poškozená poté, co obžalovaný odešel, se šla osprchovat, neboť v důsledku shora uvedeného jednání obžalovaného krvácela z přirození, přičemž shora uvedeného jednání se obžalovaný dopustil, ačkoli věděl, že poškozená dosud nedovršila věku patnácti let;

tedy: násilím donutil jiného k souloži a spáchal takový čin na osobě mladší než patnáct let;

č í m ž s p á c h a l

pod bodem 1)

restriční čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 al. 2, odst. 2 zák. č. 140/1961 Sb., tr. zákon účinný do 31.12.2009,

pod bodem 2)

restriční čin znásilnění dle § 241 odst. 1 al. 1, odst. 3 písm. b) zák. č. 140/1961 Sb., tr. zákon účinný do 31.12.2009

a o d s u z u j e s e

podle § 241 odst. 3 zák. č. 140/1961 Sb., tr. zákon účinný do 31.12.2009, za použití § 35 odst. 1 téhož tr. zákona **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) roků.**

Podle § 39a odst. 2 písm. c) zák. č. 140/1961 Sb., tr. zákon účinný do 31.12.2009, se obžalovaný pro výkon trestu **zařazuje do věznice s ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **povinen nahradit poškozené M. V., nar. xxx, k rukám její zmocněnkyně JUDr. Lucie Hrdé, advokátky, AK Hrdá s.r.o. se sídlem Vinohradská 343/6, Praha 2, škodu ve výši 300.000,-Kč (tři sta tisíc korun českých).**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená M. V., nar. xxx, **odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Po provedeném hlavním líčení zjistil soud skutkový stav tak, jak je podrobně uveden ve výroku tohoto rozsudku.
2. **Obžalovaný Viktor F.** v hlavním líčení ke své osobě obžalovaný uvedl, že je vyučen kuchařem, nemá žádné zdravotní problémy, před nástupem do výkonu trestu, kam byl dodán pro majetkovou trestnou činnost, bydlel u své stávající partnerky Marty M. v Mladé Boleslavi, se svojí bývalou družkou Blankou K. a jejich společnými dětmi byl před dodáním do výkonu trestu v pravidelném kontaktu. V minulosti byl odsouzen pro majetkovou trestnou činnost, rovněž mu

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

byl přeměněn dříve uložený trest obecně prospěšných prací, vedle stávajícího žádné jiné trestní stíhání proti jeho osobě neprobíhá. Pro žádný sexuální delikt nikdy v minulosti stíhán nebyl. Pokud jde o jeho majetkové poměry, je nemajetný, nevlastní žádnou nemovitost, ani vozidlo, nežli nastoupil do výkonu trestu, pracoval toliko brigádně, přičemž si takto vydělal okolo 15.000-20.000,-Kč měsíčně, ve výkonu trestu pracuje s výdělkem okolo 5.500,-Kč měsíčně. Má dluhy okolo 30.000,-Kč z dřívějších odsouzení za majetkovou trestnou činnost; dále předpokládá, že je proti jeho osobě vedeno exekuční řízení ze strany Všeobecné zdravotní pojišťovny, které nehradil povinné odvody. Pokud jde o projednávanou věc, obžalovaný rezolutně popřel, že by se dopustil jednání, které je mu obžalobou kladeno za vinu. Uvedl, že se v žalovaném období k nezletilé poškozené M. V. choval vždy jako k desetileté dívce, neměl jakoukoli potřebu ji sexuálně zneužívat. Netrpí žádnými pedofilními sklony. Poprvé poškozenou viděl v roce 2006, přičemž následně ji vídal tak jednou za měsíc, či dva. V období let 2006-2007 se tak mohli celkem vidět deset až dvacetkrát, z toho čtyři až pětkrát u nich poškozená přespala. V r. 2007 s nimi byla poškozená u moře a asi dvakrát též na horách. Když u nich byla na návštěvě, spávala poškozená v obývacím pokoji na gauči, který byl propojen s kuchyní. V té době jí mohla být okolo deseti let, ukazovala mu i svoji žákovskou knížku. Nevybavuje si, že by byl kdy s poškozenou v bytě sám, rozhodně tomu tak nebylo v nočních hodinách, přes den se to stát mohlo. Není rovněž pravdou, že by kdy poškozené dal facku. Měl s ní běžný fyzický kontakt, maximálně ji někdy v žertu štípnul do zad, rozhodně se ji nedotýkal nevhodným způsobem, natožpak aby s ní měl pohlavní styk. Od roku 2009 se jim začala poškozená vyhýbat, nechtěla k nim jezdit, při návštěvách se zamykala u sebe v pokoji, od roku 2010, kdy naposledy poškozenou viděl u nich v byte, není s poškozenou, ani s její matkou v jakémkoli kontaktu. Proč poškozená tvrdí, že jí měl znásilnit, si nedokáže vysvětlit. Napadlo ho, že se možná poškozená, či její matka nepohodly s jeho bývalou partnerkou Blankou K., a chtějí se mu tímto způsobem pomstít, tuto variantu však nakonec vyloučil, jelikož zjistil, že se spolu normálně baví. Pokud jde o svědectví kamarádů poškozené, je možné, že jim poškozená sdělila to, co jim sdělila, protože se potřebovala obsadit do role oběti, poté to v rozčilení ještě vyštěkla na svoji matku a nyní neví, jak z toho všeho ven. Po přehrání audio- a videozáznamu z výpovědi poškozené z přípravného řízení a přečtení jejího prohlášení v rámci hlavního líčení obžalovaný v reakci na výpověď poškozené uvedl, že byt ve xxx, který společně se svojí partnerkou sv. Blankou K. obývali a do něhož k nim poškozená přijížděla na návštěvu byl uzpůsoben tak, že mezi obývacím pokojem, kde poškozená na gauči přespávala, a před síní bytu, do které se vstupovalo přímo z vchodu do bytu, nebyly žádné dveře, takže kdokoli, kdo otevřel vstupní dveře do bytu, viděl přímo na gauč v obývací pokoji. Od bytu navíc měla vedle sv. Blanky K. klíče i její sestra sv. Daniela K., která nikdy nezvonila, vždy prostě přišla, odemkla si, dala si kávu, případně v bytě zanechala svého psa své sestře na hlídání, pokud právě potřebovala někam odjet. Pokud by se obžalovaný za dané situace dopouštěl jednání, které je mu obžalobou kladeno za vinu, nebyl by zřejmě úplně při smyslech.

3. **Poškozená M. V.** ve své výpovědi v rámci hlavního líčení uvedla, že jí otec zemřel v r. 2003, což těžce nesla. Na jaře 2006 se k nim nastěhoval její otčím, stávající partner její matky Mirek K.. Jelikož matka chtěla dát jeho rodinu dohromady, začala jeho dceru Blanku, jejího tehdejšího partnera obž. F. a její sestru Danielu zvat na návštěvy. Pokud jde o vztah k otčímovi, poškozená uvedla, že spíš spolu žili v jedné domácnosti, moc si nerozuměli, občas vybuchnul, když dostala nějakou horší známku, fyzicky ji však nikdy netrestal. Ohledně studijních výsledků byla poškozená na základní škole premiantkou, po přestupu na osmileté gymnázium začala mít se školou problémy, známky jí propadly až na čtyřky. Její třídní učitelkou byla Radmila K., snažila se poškozené pomáhat ve chvílích, kdy měla deprese. Pokud jde o přátele, byla její kamarádkou v době, kdy jí bylo okolo 14-15 let, G. R., již se svěřila, že ji obžalovaný znásilnil, žádné detaily s ní nicméně nerozebírala. Kolem 18 let se pak se znásilněním svěřila svým kamarádům ze střední školy, J. F. a F. R., v r. 2017 to sdělila i svým kamarádkám z ročního pomaturitního studia španělštiny E. H. a Lucii P.. Pokud jde o věc samotnou, začala poškozená byt v xxx, kde bydlela

Blanka K. s obžalovaným, navštěvovat koncem roku 2006. Jako holka z maloměsta chtěla poznat Prahu. Přespala u nich na gauči v obýváku. Zda tento byl od chodby oddělen dveřmi, si již nevybavuje. Návštěvy probíhaly vždy o víkendech, v rozmezí od prosince 2006 do podzimu 2007 jich bylo přibližně deset. Většinou si pro ni v sobotu přijeli, poté co poobědvali, si ji odvezli do Prahy a v neděli ji opět vrátili domů, kde opět zůstali na oběd. Pokud jde o společně strávené dovolené, byla s Blankou i Viktorem na horách někdy v r. 2007 a u moře v Chorvatsku v r. 2009. O dovolené v Chorvatsku již k žádnému zneužití ze strany obžalovaného nedošlo, dostala od něj však facku, zda to někdo viděl, si již nepamatuje. Pokud jde o její sexuální orientaci, je poškozená homosexuálně orientovaná, což si začala uvědomovat okolo třinácti let, coming out pak prodělala v 17 letech, na střední škole měla za přítelkyni V. M., s níž se následně rozešly. Pokud jde o stíhané jednání, se k ní obžalovaný při prvních návštěvách koncem r. 2006 choval normálně, v lednu, či únoru 2007 se však jeho chování změnilo. Když spolu hrály videohry v jeho pracovně, začal ji sahat na stehna, mezi stehna i na zadek, vše přes oblečení. Pak jí řekl, ať si mu sedne na klín, přitáhl ji k sobě a snažil se jí dát pusku na pusku. Poškozená se ho snažila vždy odstrčit, říkala mu, ať s tím přestane, že je jí to nepříjemné. On na to reagoval tak, že to buď ignoroval, nebo říkal, že poškozená jeho jednání nerozumí, že je to normální, že to tak lidé dělají. Začátkem léta 2007 začal poškozené, když se spolu v obýváku koukali na filmy, sahat pod oblečení, svlékal jí tričko, sahal jí mezi nohy na holé tělo, na přirození, do něhož se ji pokoušel i zasunout prsty, čemuž mu však poškozená zabránila. Při osahávání pod šaty a svlíkání Blanka v bytě přítomna nebyla, s matkou provozovala podnikání v autodopravě, takže si občas někam, a to i o víkendech, či ve večerních hodinách, chodila něco zařídit. Z jednání obžalovaného vůči její osobě byla poškozená zmatená, nechápala ho. Jelikož jí obžalovaný tvrdil, že je to normální, že to takhle lidé dělají, cítila se jako hloupé dítě a nikomu dlouho nic neřekla, aby nebyla za blbečka. Jednoho večera na podzim roku 2007, kdy už ležela v obýváku na gauči a chystala se jít spát, k ní obžalovaný přišel, odhrnul peřinu, kleknul si na postel mezi její nohy a rozevřel je. Poškozená mu říkala, ať toho nechá a jde pryč, on však nereagoval, v obličejí měl takový prázdny výraz. Poté si vkleče stáhnul kalhoty a nalehl na poškozenou, takže se nemohla vůbec hýbat. Byla vyděšená, nevěděla, co se děje. Vstoupil do ní svým penisem a začal ji znásilňovat. Zda měl přítom penis ztopořený, či ejakuloval, si poškozená nevybavuje, ví jen, že činil pohyby nahoru a dolů. Po chvíli přestal a odešel. Poškozená zůstala v šoku ležet, trásla a brečela. Cítila se strašně špinavá, takže se šla do koupelny osprchovat. Po návratu ke gauči zůstala sedět na zemi, nechťelo se jí zpět do té postele. Cítila se hrozně vyčerpaná, takže nakonec byla nucena do postele vlézt a usnula. Jednání obžalovaného nerozuměla, domnívala se, že musela udělat něco hrozného, že se jí to muselo stát, myslela si, že je to její vina. Od té doby už v bytě Blanky nespala. Když přijela Blanka k nim, byla raději schovaná v pokoji a učila se. Své matce se o svém znásilnění svěřila až při hádce v létě 2018. Sama nechťela podávat trestní oznámení, ale uvědomila si, že obžalovaný má dvě malé děti ve věku, ve kterém byla ona, když ji znásilnil, navíc o nich ví, že mají psychické problémy. Nad rámec uvedeného se ještě dozvěděla, že jeho stávající partnerka, s níž v současné době žije, má sama také dvě malé děti. Nakonec proto souhlasila, že její matka znásilnění nahlásí na policii, aby se předešlo újmě na zmíněných dětech. K dotazu na případné majetkové spory mezi její matkou a rodinou jejího otčima, poškozená uvedla, že žádné majetkové spory mezi nimi nebyly, dcery M. K. spolu s obžalovaným k nim neustále jezdili a vyžírali je. Po svém otci požadovali stále nějaké peníze, domnívali se, že poškozené a její matce dává příliš peněz. Matku poškozené jejich přístup naštvál, a proto je požádala, aby k nim již nejezdili, v důsledku čehož je na několik let přestali navštěvovat, až později k nim Blanka zase začala jezdit. Pokud jde o následky znásilnění, trpěla poškozená po celou dobu depresemi, úzkostmi, nespavostí, nemohla se soustředit na své studium. Když pak začalo vyšetřování a začali se jí na vše do detailů vyptávat, se její psychické problémy ještě zhoršily. V současné době dochází každý týden na psychoterapii, jednou za měsíc pak k psychiatrovi, bere ihned několik léků, převážně antidepresiv. K dotazu, zda sv. F. a R. řekla, že jí měl znásilnit bratr jejího otčima, poškozená uvedla, že nikoli, museli si to sami splést. Se

svým znásilněním se svěřila ještě své partnerce V. M., ale jen náznakem, nic s ní blíže nerozebírala.

4. **Svědčce Naděžda V.**, matka poškozené, v hlavním líčení mimo jiné uvedla, že ji a její dceru obžalovaný spolu s jeho tehdejší partnerkou sv. Blankou K. začal navštěvovat poté, co se v roce 2006 seznámila s otcem Blanky a Daniely K. Miroslavem K. a začala s ním sdílet společnou domácnost. Přijížděli za nimi do xxx přibližně jednou za čtrnáct dnů. Jeden den přijeli, navečeřeli se, poté odvezli se sebou poškozenou, která u nich v Praze přespala s tím, že další den přijeli na oběd a přivezli ji zpět domů. Poškozená začala tímto způsobem do bytu v xxx, kde tehdy Blanka K. s obžalovaným bydlela, dojíždět od podzimu r. 2006, přičemž tam mohla přespát celkem asi desetkrát. Naposledy v předmětném bytě přespala někdy na podzim r. 2007. Když se vrátila ze své poslední návštěvy, měla v očích velkou zlost, vůbec s ní nemluvila, jen se stáhla do svého pokoje. Žádné modřiny, či podlitiny na ní svědkyně neviděla, ani u ní neviděla žádnou zakrváceno noční košilku. Zpočátku probíhaly návštěvy u Blanky K. v pořádku, později jí na poškozené bylo patrné, že se s ní něco děje. Pokoušela se jí vyptat, o co se jedná, poškozená jí ale nechtěla nic říct, jenom se zmínila o tom, že ji obžalovaný otravuje. Když pak Blanka K. přijížděla se svojí sestrou k svědkyni na návštěvu, poškozená byla zamknutá ve svém pokoji a až osm hodin z pokoje nevycházela, jelikož nechtěla nikoho z rodiny obžalovaného vidět. Jednou pak s nimi ještě jela na dovolenou do Chorvatska. Odtud se rovněž vrátila plná hněvu s tím, že ji obžalovaný na pláži zfackoval, jelikož se údajně blbě koukala. Pokud jde o jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu, svědkyně žádné nevhodné sexuální chování obžalovaného vůči její dceři sama nikdy neviděla. Dozvěděla se o něm od poškozené až v okamžiku, kdy jí v létě 2018 vyčítala, že se k ní chová chladně, že s ní vůbec nekomunikuje. Ona se v tu chvíli rozbrečela a řekla jí větu: „Ty vůbec nechápeš, že mne Viktor tenkrát znásilnil.“ V pláči jí řekla, že to má v sobě, že měla zkažené dětství, že je to pro ni hrozná bolest. Dodala, že je otázka času, kdy sáhne i na svoji dceru N., které v té době mohlo být okolo 12 let. Rozhodla se celou věc oznámit na policii. Poškozená to sama nejprve nechtěla nahlásit, následně nicméně souhlasila z důvodu, že by obžalovaný mohl být nebezpečný pro další děti ve svém okolí. V současné době je poškozená v péči klinického psychologa i psychiatra, bere psychofarmaka. Její stav značně ovlivňuje její studium. Poškozená má tzv. flashbacky, noční děsy. Když se jí blíže vyptávala, co jí vlastně obžalovaný učinil, uvedla, že ji u nich v bytě osahával na holém těle včetně intimních partií. Jednoho dne, když se chystala jít spát, k ní přišel, stáhnul jí kalhoty a začal s ní souložit, vůbec nevěděla, co se děje. Následně si připadala hrozně špinavá a šla se osprchovat. K dotazu, zda byla někdy sv. Blanku K. navštívit, svědkyně uvedla, že v jejím bytě ve xxx párkrát byla. Obývací pokoj, kde její dcera spávala na gauči, byl spojen s kuchyní, přičemž z chodby do obývacího pokoje byly dveře. Ohledně finančních sporů, co svědkyně v minulosti měla s rodinou obžalovaného, jí vadilo zejména, a proto také se sv. Blankou a Danielou K. přerušily styky, že ji našly, že partner svědkyně K. investoval veškeré finanční prostředky z dědictví po svém otci do chalupy, kterou tehdy užívali, což však nebyla pravda.
5. **Svědce Miroslav K.**, otec Blanky a Daniely K., partner Naděždy V. a otčím pošk. M. V., jehož výpověď z přípravného řízení byla v hlavním líčení za souhlasu stran k důkazu čtena dle § 211 odst. 1 tr. řádu, v této mj. uvedl, že se tom, že poškozená byla znásilněna, dozvěděl někdy na podzim r. 2018 od své partnerky, která mu to sdělila slovy „představ si, že ji ten hajzl znásilnil“, do té doby to poškozená nosila v sobě. Sám se s ní o tom nebavil, okamžitě se rozpláče, navíc není jejím biologickým otcem. O věci se bavil se svojí dcerou i se svojí bývalou ženou Alenou K., zavolał jí, protože měl za to, že by jí to měl oznámit. S poškozenou v současné době jezdí po psychiatrech, byli s ní v Krizovém centru Riaps i na psychiatrii v Bohnicích. Své dceři již v minulosti říkal, ať se obžalovaného zbaví, ona si s ním místo toho pořídila dvě děti s tím, že ho miluje. Konečně před třemi roky jí to došlo, a vyhodila ho z bytu. Obžalovaný nikdy pořádně nepracoval, nechal se od jeho dcery živit, neplatil si zdravotní ani sociální pojištění. Vůči

Shodu s prvopisem potvrzuje Filip Maršík.

poškozené se choval arogantně, v Chorvatsku ji údajně měl zfackovat, nevhodného sexuálního chování k poškozené si nicméně svědek na obžalovaném nevšimnul. Poškozená se s obžalovaným od té doby neviděla asi 10-12 let.

6. **Svědkyň Blanka K.**, bývalá partnerka obžalovaného a matka jeho dětí, v rámci hlavního líčení mimo jiné uvedla, že se s obžalovaným seznámila ke konci r. 2002 s tím, že od r. 2003 do r. 2016 vedli společnou domácnost, manželé nikdy nebyli. V družstevním bytě na adrese Xxx bydleli od konce r. 2004 do r. 2012. Obývací pokoj měl dveře do chodby bytu. V prosinci 2010 se jim narodila dvojčata. Pokud jde jejich stávající zdravotní stav, byl u dcery diagnostikován xxx, u syna pak. Vztah s obžalovaným skončil v roce 2016, jelikož svědkyni stále více vadilo, že obžalovaný nemá žádné stálé zaměstnání a veškerá péče o rodinu tak leží na ní. Pokud jde o intimní život s obžalovaným, byl tento z pohledu svědkyně standardní. Obžalovaného sice podezřívala, že je jí nevěrný, její podezření se nicméně nepotvrdilo. Pokud jde o poškozenou, tuto zná i s obžalovaným od května r. 2007, což si svědkyně vybavuje v souvislosti s narozením syna její sestry. Pokud jde o jejího otce Miroslava K., ten má za sourozence sestru, nikoli bratra. Ohledně vztahu obžalovaného k poškozené, si svědkyně na něm nevšimla ničeho nestandardního. S poškozenou se vídali do léta roku 2009, kdy spolu byli na dovolené v Chorvatsku. S rodinou poškozené udržovali kontakty do podzimu 2010, kdy jim matka nezletilé sdělila, že k nim se sestrou stále jezdí, aniž by jim pomáhaly. Přestaly k nim tedy jezdit, kdy tento stav trval až do roku 2015, kdy se paní V. ozvala, zda by se se svým otcem opět nechtěly vidět, avšak bez obžalovaného. K dotazu ohledně majetkových sporů s paní N. V. svědkyně uvedla, že mezi nimi žádné majetkové spory nebyly. S majetkem paní V. nemá svědkyně nic do činění, ani si nevybavuje, že by kdy v minulosti, údajně v r. 2011, měla chtít po svém otci Miroslavu K. nějaké peníze. Pokud jde o její zaměstnání, svědkyně uvedla, že od léta r. 2007 pracovala ve firmě své matky s názvem XXX agentura, přičemž předmětem jejího podnikání byla autobusová doprava. Když u nich byla poškozená na návštěvě, nemůže vyloučit, že si někdy někde neodskočila něco zařídit. Poškozenou viděla naposledy někdy na Vánoce 2011, kdy se vzájemně navštívily. Při návštěvách u paní V. bývala poškozená zpravidla zavřená u sebe v pokoji, z něhož po dobu vícero hodin nevycházela. Pokud jde o návštěvy poškozené v jejich bytě v Praze, mohla tam poškozená za celou dobu přespát na gauči v obývacím pokoji tak 10-15 krát, na dovolené s nimi byla jak na horách, tak v r. 2008, či 2009 u moře v Chorvatsku. Jak na horách, tak u moře v Chorvatsku s nimi byly i paní J. s její dcerou A. Rovněž obžalovaný byl na obou dvou pobytech. O dovolených si svědkyně nevšimla ničeho zvláštního, o facce, kterou měl obžalovaný poškozené během pobytu u moře ušetřit, se dozvěděla až od paní V.. Pokud musela svědkyně v průběhu návštěv poškozené u nich v bytě ve Xxx někde odejít, vnímala to tak, že s poškozenou v tu chvíli zůstal jakožto dospělý člověk právě obžalovaný, který se o ni mohl postarat. Pokud jde o jednání, jehož se obžalovaný měl dopustit na poškozené, se o něm svědkyně dozvěděla od pí V., kdy jí její otec před necelým rokem požádal, aby se u nich v xxx stavila a při té příležitosti jí paní V. sdělila, že se jí poškozená svěřila, že jí měl obžalovaný v bytě svědkyně ve Xxx zneužít. Mělo z jeho strany docházet k osahávání i ke znásilnění poškozené. Pro svědkyni bylo toto sdělení šok, jelikož nikdy nic zvláštního na jednání obžalovaného vůči nezletilým nepozorovala. K ženám měl sice obžalovaný „kladný“ vztah, nicméně jednalo se o vrstevnice svědkyně, nikoli o nezletilé osoby. O celé věci s obžalovaným raději nehovořila, obvinění obžalovaného nerozumí, z druhé strany si nevybavuje, že by jí poškozená kdy lhala. Žádný motiv, proč poškozená tvrdí, co tvrdí, svědkyni nenapadá. V bytě ve Xxx v minulosti přespávaly i jiné nezletilé dívky jako např. A. J., či Tereza K., přičemž svědkyně nikdy nepozorovala, stejně jako u poškozené, že by se k nim obžalovaný choval nějakým nevhodným způsobem.
7. **Svědkyň Daniela K.**, sestra Blanky K., v hlavním líčení uvedla, že obžalovaný začal s její sestrou Blankou chodit někdy v roce 2002, navštěvovala je v bytě sestry v Praze. Zda byl obývací pokoj oddělen dveřmi od předsíně, si již nevybavuje, celé průchozí, bez dveří to ale nebylo. Její sestra se s obžalovaným rozešla někdy v r. 2016, ona sama ho viděla naposledy někdy v létě r.

2018. Tak, jak ho měla možnost poznat, se obžalovaný k ženám choval normálně, na ni samotnou to nikdy nezkoušel. Rovněž z jeho strany nezaznamenala nevhodné chování k dívkám ve věku poškozené, žádné sexuální narážky, či doteky. Poškozenou viděla poprvé v květnu 2007, což si vybavuje, jelikož bylo krátce před narozeninami jejího syna. V době, kdy poškozená v bytě její sestry přespávala, se tam svědkyně nezdržovala, na dovolené v Chorvatsku s poškozenou naopak spala na jednom pokoji. Žádného nevhodného chování ze strany obžalovaného vůči její osobě si nevšimla. I o údajné facce se dozvěděla až po návratu z dovolené. Pokud jde o stíhané jednání, o něm se dozvěděla od své sestry, kdy tato jí sdělila, že poškozená obvinila obžalovaného ze znásilnění. Se svým otcem na toto téma nehovořila. Pokud jde o konflikty s paní V., ani neví, proč k nim vlastně došlo. Paní V. jim vyčítala, že jí dostatečně nepomáhají, že jsou líní a požádala je, aby k ní přestaly jezdit, což také na čas učinily. Pak se jejich vztahy opět zlepšily. Poté přišlo trestní oznámení ve věci obžalovaného, takže se opět nevidají. Pokud jde o věk poškozené v době skutku, musel obžalovaný vědět, že je nezletilá. K dotazu, zda měla klíč od bytu své sestry ve Xxx, svědkyně uvedla, že měla toliko čip od vstupních dveří do domu, nikoli klíč od bytu, takže jí při návštěvách musel jít vždy někdo otevřít. Pokud jde o věrohodnost poškozené, svědkyně uvedla, že si nevybavuje, že by jí kdy poškozená v minulosti lhala.

8. **Svědkyně Alena K.**, matka Blanky a Daniely K., v rámci hlavního líčení uvedla, že stávající partner matky poškozené Miroslav K. je její bývalý manžel. Mají spolu dvě dcery, B. a D.. Obžalovaného zná poměrně dlouho, s její dcerou Blankou se seznámil někdy v roce 2004 či 2005. Rozešli se v r. 2016, z jejich vztahu se narodily dvojčata, kluk a holka, kterým bude v prosinci tohoto roku devět let. V žalovaném období pracovala její dcera Blanka v dopravní agentuře XXX, jejíž majitelkou byla svědkyně. Sídlo společnosti bylo v xxx, práce se nicméně zpravidla odváděla z domova, takže se její dcera o víkendech z domova příliš vzdalovat nemusela, maximálně mohla jít někam něco nakoupit. Pokud jde o uspořádání bytu, který tehdy s obžalovaným obývala, byly tam mezi vstupní chodbou a obývacím, který byl spojen s kuchyní, dveře, které se však většinou nezavíraly. Někdy v červenci 2018 jí telefonoval její bývalý manžel Miroslav K. s tím, abychom dávali pozor na N. s tím, že je údajně v nebezpečí, že by jí mohl obžalovaný něco provést. Při té příležitosti jí Miroslav K. řekl, že obžalovaný měl poškozenou, kterou svědkyně sama nikdy neviděla, údajně sexuálně zneužít. Obžalovaný jí měl snad zneužívat i na dovolené v Chorvatsku. Ohledně obžalovaného, jehož neviděla od léta 2018, svědkyně uvedla, že není použitelný pro běžný život, z druhé strany na něm nikdy nepozorovala ničeho, co by signalizovalo, že trpí nějakou úchylnou. Nikdy neviděla, že by se choval nevhodně k dětem. Ani její dcera Blanka si na něm nikdy ničeho nevšimla. Ostatně v bytě u nich přespávaly i jiné děti, jako T., či A.. Obžalovaný se nenechal zapsat do rodných listů svých dětí, jelikož se dlouhodobě vyhýbal trestnímu stíhání. Pokud se tak několik let schovával před policií, musel by být padlý na hlavu, pokud by v rámci rodiny znásilnil poškozenou, když neví, kdy by to dotyčná někomu oznámila. Ohledně zdravotního stavu dětí obžalovaného, se věci mají tak, že N. trpí syndromem XXX a Davídek je poněkud xxx, bere proto nějaké léky na zklidnění. Pokud jde o vztah k matce poškozené sv. Naděždě V., tak s ní došlo někdy v r. 2010 až 2011 ke konfliktu, kdy nechtěla, aby za nimi její dcery B. a D. jezdily.
9. **Svědkyně Tereza K.**, sestřenice Blanky K., v hlavním líčení uvedla, že se do roku 2004 se svojí sestřenicí a jejím partnerem vídala tak jednou měsíčně. V bytě v xxx Xxx přespávala v období let 2004-2005 přibližně 7-10 krát. Spávala v obývacím na gauči. Domnívá se, že obývací byl od chodby oddělen dveřmi. Poškozenou vůbec nezná. Ze strany obžalovaného vůči své osobě nikdy žádné nevhodné chování nezaznamenala. Osobu obžalovaného by hodnotila jako ne úplně férovou, občas jí něco slíbil, co následně nedodržel, žádnou změnu v jeho chování v přítomnosti svých vrstevnic u něj však nepozorovala. Obžalovaný byl komunikativní, svérázně vtipkoval, což se asi každému nemuselo líbit, hrubě, či nevhodně se ale nechával.

10. **Svědkyň Klára J.**, kamarádka Blanky K., v rámci hlavního líčení uvedla, že obžalovaného poznala před šestnácti lety, dlouhou dobu byl přítelem její kamarádky Blanky K., jezdili společně i na dovolenou, např. do Chorvatska. Naposledy obžalovaného viděla před několika lety, zřejmě v r. 2016. Poškozenou viděla na dovolené na horách a v Chorvatsku. Neměla příležitost, aby ji poznala natolik, aby odlišila, že jí lhala, či zkreslovala skutečnost. Pokud jde o paní V., matku poškozené, nabyla z ní dojem, že je závistivá, nepřejícná, na svoji dceru, kterou jako jedináčka dost protěžovala, moc fixovaná. Vlastní dceru A. svědkyně v minulosti Blance rovněž svěřovala, nechala ji také přespávat v bytě ve Xxx. Jednalo se nicméně o dobu ještě před lety 2007-2009. Její dcera si nikdy na nevhodné chování obžalovaného vůči její osobě nestěžovala. Je pravdou, že obžalovaný měl sklon k promiskuitě, k ženám se obecně nechoval s velkou úctou, i se svědkyní flirtoval, žádnou náklonnost k nezletilým dívkám na něm nicméně nepozorovala. S vlastní dcerou má tu zkušenost, že si v pubertě vymyslela, že byla znásilněna. Věc se více než půlrok vyšetřovala, a když pak její dcera strávila přes čtyři hodiny u výslechu na policii, přiznala se, že si vše vymyslela, jelikož na sebe chtěla upoutat pozornost. Poškozená s nimi byla na dovolené v Chorvatsku, nicméně o tom, že měla od obžalovaného dostat facku, svědkyně neslyšela.
11. **Svědkyň A. M.**, dcera Kláry J. v hlavním líčení uvedla, že obžalovaného zná do svých přibližně 6 let, brala ho jako strejdu. Nikdy se vůči ní nevhodně nechoval. V bytě ve Xxx občas přespávala, mohlo jí být kolem 5-7 let, byla tehdy asi ještě ve školce, poté v první třídě. Nevyklučuje, že se v předmětném bytě vyskytla i v letech 2007-2009, ale to už tam nepřespávala. Nevybavuje si, že by jí poškozená kdy lhala, či zkreslovala. Na obžalovaném žádné nevhodné chování vůči poškozené nezaznamenala, ani ve smyslu slovních narážek. Rovněž na dovolené se obžalovaný k poškozené choval stejně jako ke svědkyni. Od matky se dozvěděla, že poškozená obžalovaného obvinila, že jí měl znásilnit. Podle svědkyně to ale není pravda, jelikož nikdy nic sexuálního mezi ní a obžalovaným nevnímala. Sama také v minulosti vznesla obvinění ze znásilnění, nicméně se jednalo o obvinění neexistující osoby, celou věc si tehdy vymyslela. O svém lživém trestním oznámení se s poškozenou nikdy nebavila, alespoň si to nevybavuje.
12. **Svědkyň Martina M.**, stávající partnerka obžalovaného, v hlavním líčení uvedla, že se s obžalovaným zná přibližně čtyři roky, z toho dva roky sdíleli společnou domácnost i s jejími dvěma dětmi z předchozího vztahu. V současné době vztah s obžalovaným stále trvá, navštěvuje ho ve výkonu trestu. Na obžalovaném žádné nevhodné chování vůči dětem ve smyslu nějakých nevhodných doteků, či narážek nepozorovala. Určitě by nepřehlédla, kdyby se takto choval k její dceři. Poškozenou vůbec nezná. Ve vztahu k ženám se obžalovaný chová jako každý normální chlap. Když se s obžalovaným na téma jeho stávajícího trestního stíhání bavila, uvedl, že jeho důvody vůbec nechápe. Ohledně poškozené uvedl, že když byl ještě v partnerském vztahu s paní Blankou K., tak u nich poškozená občas přespávala.
13. **Svědkyň V. M.**, partnerka a kamarádka poškozené ze střední školy, v hlavním líčení uvedla, že se s poškozenou seznámila na xxx v xxx v roce 2008, v kontaktu pak byly až do jejího odstěhování z xxx v roce 2015. Pojil je vztah kamarádský, který v jistém období přerostl ve vztah partnerský, ten poté trval dva až tři roky. Poté, co svědkyně školu v roce 2015 opustila, se s poškozenou již neviděla. Poškozená se jí v rámci jejich vztahu svěřila, že trpí depresemi, že má s vlastní matkou dost obtížný vztah, necítí se z její strany přijata. Někdy v letech 2012-2013 se jí poškozená sdělila, že se jí její strejda, kdy se mělo zřejmě jednat o bratra jejího otčima, jehož poškozená v té době označovala slovy „strejda Viktor“, nevhodně dotýkal, že na ni měl rovněž sexuální narážky. Usiloval s ní o fyzický kontakt, chtěl se k ní přitulit, nepříjemně se jí dotýkal na pozadí, přičemž poškozená se ho snažila odstrčit. O tom, zda mělo dojít i k jejímu znásilnění, se svědkyní poškozená nezmínila. Ohledně její věrohodnosti, svědkyně uvedla, že se jí během let, co se znaly, nestalo, že by jí poškozená lhala.

14. **Svědčyně G. R.**, kamarádka poškozené ze základní školy, v hlavním líčení uvedla, že se s poškozenou zná od dětství, bydlely na stejném sídlišti, chodily spolu do základní školy, jezdily společně i na chatu do xxx. I nadále je mezi nimi kamarádský vztah, naposledy se viděly někdy na jaře tohoto roku. Pokud jde o hodnocení osobnosti poškozené, svědkyni se nikdy nestalo, že by jí poškozená lhala, nebo něco zkreslovala. Sexuální orientace poškozené je jí známá, v minulosti viděla i její partnerku. Zná i matku poškozené, se kterou si poškozená někdy rozuměla lépe, někdy hůře. Zнала i otčíma poškozené Mirka, se kterým poškozená moc dobře nevycházela. Párkrát viděla i obžalovaného, působil na ni tehdy oplzlým dojmem. Pokud jde o věc samotnou, jí poškozená někdy mezi jejich osmým a dvanáctým rokem, kdy přesněji nedokáže určit, sdělila, že ji obžalovaný osahával na poprsí, na zadku jakož i na přirození. Zda se jednalo o osahávání přes šaty, či na holé tělo, jí tehdy poškozené neřekla. Zda padlo slovo o znásilnění, si již nevybavuje. Poškozené se na celou věc raději nevyptávala, už se o tom společně nebavily, na každý pád jí tehdy věřila a věří i dodnes, ačkoli sama žádné nevhodné chování obžalovaného vůči její osobě nezaznamenala.
15. **Svědčyně Radmila K.**, učitelka poškozené na střední škole, v rámci hlavního líčení uvedla, že byla třídní profesorkou poškozené na osmiletém gymnáziu v letech 2008-2016. Pokud jde o povahu poškozené, tuto vnímala jako pesimistku, která trpěla psychickými problémy a těžko si hledala kamarády. Její studijní výsledky byly spíš průměrné, mívala časté absence. Svědkyni se svěřovala a řešila s ní své depresivní stavy, opakovaně uváděla, že ji nikdo nemá rád. Ve škole se kamarádila s V. M., xxx xxx xxx. Ačkoli se jí poškozená svěřovala se svými psychickými stavy, svým obtížným vztahem ke své matce, nikdy se jí nezmínila o tom, že by ji v minulosti někdo fyzicky atakoval, že by na ni nevhodným způsobem sahal. Ohledně věrohodnosti poškozené, svědkyně zjistila, že si poškozená některé věci vymýšlí, případně jí sděluje něco a její kolegyni, také učitelce na gymnáziu, které se poškozená též svěřovala, pravý opak. Není to nicméně tak, že by poškozená cíleně lhala v důležitých věcech, jen si občas něco vymyslela. V povídkách, které svědkyni dávala přečíst, popisovala zidealizovaný, fantaskní svět, v němž žije ve vztahu s nějakou ženou, přičemž bylo z kontextu patrné, že narážela na jednu z učitelek školy. Z obsahu jejich povídek měla svědkyně pocit, zda poškozená náhodou netrpí xxx, či nějakou jinou psychickou poruchou.
16. **Svěděk Jan F.**, kamarád poškozené ze střední školy, v rámci hlavního líčení uvedl, že se s poškozenou seznámil v roce 2008 na střední škole, xxx, které tehdy společně navštěvovali. Po maturitě v r. 2016 se přestali vídat, naposledy poškozenou viděl na pomaturitním silvestrovském večírku koncem r. 2016. Poškozená se hlásila k lesbické komunitě, na škole měla za partnerku jejich spolužačku V. M.. Pokud jde o to, co se jí mělo v minulosti přihodit, tak mu poškozená sdělila poprvé, když jim v r. 2012 bylo okolo 15 let, po druhé pak na předmětném silvestrovském večírku na konci r. 2016, že na ní byl spáchán trestný čin sexuálního charakteru, k němuž došlo ještě dříve, než jí bylo 15 let. Člověk, který ji měl znásilnit, byl zřejmě bratr jejího otčíma Mirka. Měl se jmenovat Viktor. Na svědka působila poškozená věrohodně, neměl důvod jí nevěřit.
17. **Svěděk F. R.**, kamarád poškozené ze střední školy, v rámci hlavního líčení uvedl, že se s poškozenou seznámil v roce 2008 na gymnáziu v době, kdy jim bylo okolo jedenácti let. Po maturitě v r. 2016 se jejich cesty rozešly, asi před měsícem se náhodně potkali na nádraží. Pokud jde o její věrohodnost, jemu se nikdy nestalo, že by mu poškozená lhala, že by něco záměrně zkreslovala. O její sexuální orientaci věděl, znal rovněž její partnerku V. M.. Někdy v roce 2014, či 2015, když jim bylo okolo 16-17 let, se mu poškozená svěřila, že ji bratr jejího otčíma Mirka znásilnil. Mělo se tak stát někdy, když jí snad bylo cca 13 let. Svědek se snažil poškozené říct pár povzbuzujících slov, žádné detaily týkající se toho, co se jí mělo stát, s ní však nerozebíral.

18. **Svědkyň V. E. H.**, kamarádka poškozené z pamaturitního kurzu španělštiny, v rámci hlavního líčení uvedla, že se s poškozenou seznámila na kurzu španělštiny v září 2017, naposledy ji viděla v červnu 2019. Poškozená na ni po celou dobu, co se znají, působila jako věrohodná osoba, nikdy s ní neměla zkušenost, že by jí lhala, zkreslovala. Poškozená se jí při návštěvě u jejich společné kamarádky L. P. v prosinci roku 2017 svěřila, že jí přítel její nevlastní sestry znásilnil. Mělo k tomu dojít, když jí bylo deset let, přičemž znásilnění předcházelo dlouhodobé obtěžování z jeho strany, při kterém ji osahával před šaty i na holém těle. Dotyčný se jmenuje Viktor. Poškozená jim to sdělila, když svědkyně právě myla nádobí. Poté, co se jim takto svěřila, začala brečct, snažily se ji proto spolu se sv. P. uklidnit. Na dotaz, proč celou událost nenahlásila na policii, jim poškozená odpověděla, že se bála, že jí nikdo nebude věřit. Dále uvedla, že zjistila, že obžalovaný má dvě vlastní děti ve věku okolo deseti let, které navštěvují psychologa. Vyslovila obavu, že by i jim mohl ublížit podobně, jak ublížil jí, proto by se na celou věc zřejmě měl někdo podívat.
19. **Svědkyň L. P.**, kamarádka poškozené z kurzu španělštiny, v hlavním líčení uvedla, že se s poškozenou zná od roku 2016 z pomaturitního kurzu, jež společně navštěvovaly. Ví o její homosexuální orientaci, jakož i o problémech, které s ní má doma, kdy její matka i její otčími jsou značně homofobní. Pokud jde o věrohodnost poškozené, tato na ni působila jako velmi přímý člověk, neměla proto důvod jí nevěřit. Někdy v lednu 2018 se jí a její kamarádce E. H. poškozená svěřila, že když byla ve věku devíti až desíti let, ji manžel její kamarádky jménem Viktor znásilnil. Když jim to sdělovala, poškozená brečela, o tom, zda k znásilnění mělo dojít jednou, či vícekrát, případně co mu předcházelo, se nezmiňovala. Snažily se ji s Emou utěšit, obě z toho byly v šoku. S poškozenou se od té doby moc nevidala, až v souvislosti s probíhajícím trestním řízením, kdy jí poškozená sdělila, že trestní oznámení na obžalovaného nakonec podala, jelikož měla podezření, že by mohl obdobným způsobem jako ji, obtěžovat i své vlastní děti. Dříve se svými zážitky nechtěla nikomu svěřovat, protože měla stále pocit, že je to její chyba.
20. **Svědék MUDr. Leoš Teslík**, dětský gynekolog poškozené, v rámci hlavního líčení uvedl, že si s na konkrétní případ poškozené, ani na ni samotnou již nevzpomíná. Po nahlédnutí do lékařské zprávy uvedl, že dle jejího obsahu s ním řešila volbu správného druhu antikoncepce. Obecně se svědek s ohledem na jeho profesi vyjádřil tak, že z jeho lékařské zkušenosti je možné, aby u dívek v závislosti na anatomickém tvaru jejich pohlavních orgánů zůstala panenská blána neporušena i po absolvovaném pohlavním styku. Hymen v takovýchto případech bývá elastický, propustný. Rovněž se může stát, že dojde k úplnému koitu, aniž by na straně dívky došlo k většímu krvácení.
21. **Svědkyň MUDr. Petra Burdová**, gynekoložka poškozené v období její adolescence, v rámci hlavního líčení uvedl, že poškozenou vyšetřovala v lednu 2012, řešila s ní antikoncepci, detaily vyšetření si nicméně již nevybavuje. Obecně může ze své profesní praxe konstatovat, že při styku nemusí vždy dojít k porušení panenské blány. Podle předložené lékařské zprávy se zdá, že hymen poškozené byl v době vyšetření zachován, přičemž byl dostatečně propustný, takže bylo možné poškozenou vyšetřit i prstem.
22. **Znalec doc. MUDr. Jaroslav Zvěřina, CSc.**, z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, v rámci hlavního líčení poté, co přednesl a stvrdil závěry podaného posudku, uvedl, že rozhovor s obžalovaným provedl osobně spolu prof. Weissem, Ph.D., kdy oba obžalovaného vyšetřili za použití anamnestického pohovoru, přičemž prof. Weiss ho podrobil i psychotestům. Falografické vyšetření obžalovaný z důvodu sexuální deprivace ve vazbě odmítnul. Rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného byly v době skutku zcela zachovalé. Ani pohovor ani testy u obžalovaného neprokázaly přítomnost žádné sexuální deviace, či poruchy sexuální identity, resp. sexuální preference. Lze tudíž konstatovat, že pokud se prokáže, že se skutku dopustil, pak to rozhodně nebylo z patologických motivů psychických, případně sexuálních. Obecně znalec na základě své dosavadní profesní zkušenosti konstatoval, že až okolo 60 % pachatelů sexuálně

motivovaných deliktů nejsou osoby sexuálně deviantní, zejména pak v případech, kdy se jedná o jednorázový delikt. U pachatelů sexuálních trestných činů převažují osoby s běžnou sexuální preferencí, které jen využily situace, aby na nezralém objektu náhradním způsobem ukojili svoji momentální sexuální potřebu. V praxi se stává, že se i osoby, které jinak netrpí žádnou sexuální poruchou a vedou běžný sexuální život, dopustí pohlavního zneužití. Pokud jde o poškozenou, znalec potvrdil, že s ohledem na anatomické dispozice se může u nezletilých dívek stát, že u nich dojde k pohlavnímu styku, a přesto zůstane jejich panenská blána z důvodu své prostupnosti, či tuhosti neporušena.

23. **Soudní znalec prof. PhDr. Petr Weiss, Ph.D., DSc.**, z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie a sexuologie, v rámci hlavního líčení poté, co stvrdil závěry svého posudku, uvedl, že vyšetřením obžalovaného s doc. MUDr. Zvěřinou, CSc. nezjistili nic forenzně tak významného, co by je vedlo k závěru, že jednání obžalovaného bylo jakkoli patologicky motivováno. Znalec dále potvrdil slova svého kolegy ohledně četnosti osob bez sexuálních poruch mezi pachateli sexuálních deliktů, přičemž uvedl, že na základě vlastní zkušenosti může konstatovat, že se v případě 80-90% pachatelů pohlavního zneužívání nejedná o pedofily. Není nic výjimečného, že znásilnění oběti předchází fáze sblížení a osahávání. V případě pravých pedofilů se sexuální delikty na nezletilých zpravidla opakují, zatímco pachatelé bez sexuálních deviací, či poruch se jich dopouštějí spíš jednorázově, příležitostně, riziko opakování deliktu je u nich nižší. V případě trestného činu pohlavního zneužití není výjimečné, že oběti této trestné činnosti skutek oznámí policejnímu orgánu i po dlouhé době, v řádu let. Ostatně jen každé desáté pohlavní zneužití bývá oznámeno, jednání tedy vykazuje až 90 % latenci, asi jedno z dvaceti udání pak bývá falešné.
24. **Znalkyně MUDr. G. Lebllová**, z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v rámci hlavního líčení poté, co stvrdila závěry svého posudku, uvedla, že znalecké vyšetření poškozené provedla ve své ambulanci, kam se poškozená dostavila se svojí matkou. Na základě provedeného vyšetření poškozené nebylo zjištěno, že by tato trpěla nějakou závažnou duševní poruchou, její kontakt s realitou je zcela zachován, nejsou u ní přítomné žádné šalebné vjemy, či bludy, její paměť není nijak narušena. Obžalovaná v současné době trpí poruchou přizpůsobení, která se projevuje zvýšenou úzkostlivostí, fobickým prožíváním, dále nespavostí i dalšími neurotickými příznaky, z psychiatrického hlediska se však nejedná o forenzně významnou duševní poruchu. Poté, co byl znalkyni předstřen obsah lékařské zprávy ošetřující psychiatricky poškozené MUDr. Anny Čizmarové ze dne 17.7.2019, v níž tato dosavadní diagnózu porucha přizpůsobení F 43.2 mění na diagnózu posttraumatická stresová porucha F 43.1, znalkyně uvedla, že na své dosavadní diagnóze psychických obtíží poškozené jako poruše přizpůsobení i nadále trvá, jelikož diagnóza posttraumatická stresová porucha podle znalkyně předpokládá, že ten, kdo jí trpí, zažil něco strašného, devastujícího, což zpravidla bývá spojeno s prožitkem, že zemře, že má před sebou jen pár minut života. Posttraumatická stresová porucha se projevuje masivním stažením postiženého z okolního světa, jeho rezignací na vlastní život, což rozhodně není případ poškozené. Její stav, i pod vlivem retraumatizace v důsledku probíhajícího trestního řízení, vykazuje znaky poruchy přizpůsobení, nikoli však posttraumatické stresové poruchy. K dotazu obhájkyně obžalovaného znalkyně připustila, že hypotéza, že poškozená mohla vypustit v minulosti nějakou nepravdivou informaci a nyní je překvapena, jakým způsobem se věc projednává, je obecně možná, současně však dodala, že otázka věrohodnosti poškozené je otázkou pro psychologa, nikoli psychiatra, jehož úkol začíná tam, kde zjistí, že vyšetřovaný trpí vážnou duševní poruchou typu psychózy.
25. **Znalkyně PhDr. Jindřiška Záhorská**, z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie, která v rámci hlavního líčení vypovídala celkem třikrát, poprvé při stvrzení závěrů podaného posudku, podruhé pak poté, co shlédla audio- a videozáznam s výpovědí poškozené z přípravného řízení, konečně na potřežení poté, co byla přítomna výpovědi poškozené v hlavním líčení. Znalkyně poté, co stvrdila závěry podaného posudku, uvedla, že na základě psychologického vyšetření poškozené dospěla k závěru, že se u ní vyskytují úzkostné, fobické a neurotické rysy, netrpí však žádným

psychickým onemocněním. Ohledně věrohodnosti poškozené, je její obecná věrohodnost mírně snižena s ohledem na její tendenci k mírné dramatizaci a snahy sdělovat věci co nejméně detailně a do hloubky, její specifická věrohodnost se naopak znalkyní jeví jako nenarušená. Při vyšetření poškozené použila znalkyně jednak klinický pohovor, jednak standardní psychodiagnostické testy. Pokud jde o osobnost poškozené, nezjistila u ní znalkyně žádné zvýrazněné histrionské rysy, její emoce jsou spíš zploštělé, poškozená vykazuje četné neurotické rysy, jakož i nezpracované vnitřní konflikty, což má nepříznivý dopad na schopnost poškozené navazovat hlubší mezilidské vztahy. S ohledem na dosud uvedené proto u poškozené byla shledána přítomnost poruchy přizpůsobení, její psychické potíže nicméně nejsou natolik výrazné, aby bylo možné hovořit o posttraumatické stresové poruše. Pokud jde o závěry ohledně věrohodnosti poškozené, znalkyně tyto dovozuje z verbálních i nonverbálních projevů výpovědi poškozené, kdy tato některé detaily zdůrazňuje, zatímco jiné doplňuje, či naopak zcela vypouští. Její výpověď je přiléhavá, spojená s vegetativním doprovodem, což rovněž dokládá její autentičnost. Poškozená netrpí bájnou lhavostí, ani nemá zvýšené sklony k lhavosti. Její výpověď nevykazuje žádné znaky naučené výpovědi, ta by totiž postrádala rysy autentičnosti, z druhé strany se znalkyně rozhodně nemůže vyjadřovat k otázce pravdy a lži ve výpovědi poškozené. Pokud jde o sexuální orientaci poškozené, tato nemá vliv na věrohodnost její výpovědi. To, že poškozená trestní oznámení týkající se jejího znásilnění podala až časovým odstupem několika let, není z praxe znalkyně nic neobvyklého. Její stávající psychický stav je důsledkem její sekundární viktimizace, která může být v mnoha případech výraznější než viktimizace primární. Neschopnost poškozené reagovat blíž na dotaz ohledně ztopoření penisu, či ejakulace obžalovaného dokládá věrohodnost její výpovědi, jelikož ve věku deseti let nezletilá dívka ještě nechápe, co tyto pojmy vlastně znamenají, čemuž ostatně v současné době odpovídají její v tomto bodě nedostatečné paměťové stopy. Po shlednutí audio- a videozáznamu s výpovědi poškozené z přípravného řízení znalkyně uvedla, že obsah záznamu není v rozporu se závěry podaného posudku. Je na něm na straně poškozené patrný autentický, vegetativní doprovod, jenž kolísá v závislosti na položených otázkách. Rozhodně se však nejedná o projev hraný, teatrální. Je přiléhavý a ve své nonverbální rovině odpovídající závěrům o specifické věrohodnosti poškozené. Pokud si poškozená některé detaily vybavuje živěji, jiné pro dospělého podstatnější naopak nikoli, je to dáno její tzv. eidetickou pamětí, která se u dětí ve věku 10 let vyskytuje. Ty si totiž pamatují detaily, kterých si naopak dospělí nevšímají. Znalkyně se ve své praxi dosud nesešla s takto autentickým projevem, u něhož by se následně zjistilo, že vypovídající neřikal pravdu. Poté, co byla znalkyně přítomna výslechu poškozené v rámci hlavního líčení, svoji výpověď doplnila tak, že uvedla, že na závěrech podaného znaleckého posudku i její výpovědi z předchozího hlavního líčení trvá. Skutečnost, že poškozená v době dospívání své třídní učitelce občas zalhala, nikterak nenarušuje její věrohodnost. V rámci své výpovědi před soudem působila sice v porovnání s její výpovědí z přípravného řízení klidněji, bylo však patrné, že ve chvíli, kdy jí začaly být kladeny otázky na průběh znásilnění, její tenze a úzkost začaly stoupat. Její výpověď rozhodně nenese rysy naučené výpovědi. Naopak detaily, které si poškozená vybavuje, resp. nevybavuje, dokládají, že se v jejím případě jedná o výpověď autentickou. Vzhledem k eidetické paměti v dětství si totiž dívka ve věku 9-10 let zapamatuje pro dospělého nepodstatné detaily typu, že po činu seděla vedle gauče, na němž k znásilnění mělo dojít, na zemi, jelikož si do postele, kde se skutek stal, nechtěla lehnout. Obdobně je dokladem autentičnosti výpovědi poškozené, že svá slova doprovází gesty typu nadzvedávání trička při popisu, jak se jí pokoušel obžalovaný svléct. Taková gesta i zmínka o nepodstatných detailech naučené výpovědi nedoprovázejí. Pokud si někdo něco vymyslí, snaží se, aby jeho lež byla co nejkratší, obsahovala co nejméně detailů, což však není případ poškozené. Tato zkušenost je obdobná zkušenosti, kterou má znalkyně z výslechu dětí, které byly znásilněny ve věku okolo 10 let. I ony jsou zpravidla schopny pouze popsat své prožitky, zatímco tomu, co se jim tehdy stalo, nerozumějí, nechápou to. Pokud bychom se pídili po případném motivu, proč by si poškozená měla svá tvrzení vymýšlet, a obžalovaného tudíž křivě obviňovat, mohl by se hypoteticky nabízet motiv msty jako reakce na majetkové spory mezi její matkou a rodinou jejího otčima, tedy Blankou K., příp. její sestrou, nonverbální komunikace této variantě nicméně

nenasvědčuje. Ve chvíli, kdy se poškozená vyjadřovala k možným majetkovým sporům mezi její matkou a rodinou jejího otčima, její výpověď nevykazovala žádný specifický emoční doprovod, toto téma tedy pro ni zjevně není, na rozdíl od stíhaného jednání, podstatné. Pokud jde o časový odstup od jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu, do podání trestního oznámení, není tento z hlediska dosavadních profesních zkušeností znalkyně nijak neobvyklý. Sexuální orientace poškozené nemá na hodnocení její věrohodnosti žádný zásadní vliv, jelikož poškozená je se svojí sexuální orientací vyrovnaná. Celkový obsah její výpovědi odpovídá vzpomínkám z dětského věku, byť v rámci hlavního líčení zvolená terminologie logicky již koresponduje s věkem, v němž poškozená před orgány činnými v trestním řízení vypovídá, tj. s věkem 22 let.

26. Jako **listinné důkazy** byly v hlavním líčení podle § 213 odst. 1 tr. řádu mj. předloženy trestní oznámení z 29.08.2018 obsahující jednak sdělení matky poškozené o tom, že se jí poškozená svěřila se svým zneužíváním a znásilněním z doby jejího dětství, jednak vyslovení obavy, že by se obžalovaný mohl dopouštět téhož jednání vůči nezletilým dětem, které s ním v současné době žijí ve stejné domácnosti, případně jsou s ním v pravidelném styku. Dále lékařské zprávy týkající se aktuálního psychického stavu poškozené, z nichž se podává, že u ní v důsledku retraumatizace způsobené opětovným projednáváním jejích zážitků z dětství došlo k rozvoji depresí a úzkostí spojených s tzv. flashbaky, v jisté fázi i se suicidální ideací. Dále zprávy Krizového centra RIAPS dokládající, že se poškozená ode dne 27.11.2018 v předmětném centru v pravidelných intervalech podrobuje systematické psychoterapii. Dále byly k důkazu čteny osobní výkazy obžalovaného vč. protokolu o jeho dodání do výkonu trestu na základě pravomocného odsouzení pro majetkovou trestnou činnost Obvodním soudem pro Prahu 10 pod sp. zn. 4 T 87/2004, z nichž se podává, že na obžalovaného bylo dne 30.01.2006 vyhlášeno celostátní pátrání, kdy k jeho vypátrání a dodání do výkonu došlo 03.10.2018. Dále soudní rozhodnutí týkající se trestní minulosti obžalovaného, konkrétně trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 1T 41/94 z 26.5.1994, rozsudek Okresního soudu Praha-západ sp. zn. 14 T 247/95 ze dne 15.9.1995, rozsudek Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 2 T 91/2003 z 15.4.2003, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 37 T 83/2003 z 18.9.2003, jakož i rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 3 T 29/2004 ze dne 5.4.2004 a sp. zn. 4 T 87/2004 z 6.1.2005, z nichž se podává, že obžalovaný byl v minulosti opakovaně odsouzen, a to převážně pro majetkovou trestnou činnost. Konečně pak prohlášení poškozené ze dne 22.07.2019 o dopadu trestného činu na její život, v němž poškozená uvádí, že od doby, kdy byla obžalovaným sexuálně zneužita a znásilněna, trpí panickými atakami, depresemi, flashbaky, poruchou spánku i příjmu potravy, a má problém se soustředit, což má vliv na její schopnost věnovat se naplno svému náročnému studiu. Pro úplnost se dodává, že k důkazu byly rovněž, s opatrností podle § 102 tr. řádu, čteny úřední záznamy o vytěžení nezletilých F.a M., nar. xxx, a D. M., nar. xxx, z nichž se podává, že se obžalovaný vůči dětem své stávající partnerky žádného nevhodného chování sexuálního charakteru nedopouštěl.
27. Po takto provedeném dokazování, kdy soud **hodnotil důkazy** jednotlivě i v jejich souhrnu a vzájemných souvislostech ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu, dospěl k závěru, že vina obžalovaného byla v rámci hlavního líčení prokázána. Ačkoli obžalovaný rezolutně popřel, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, je z tohoto usvědčován zejména a hlavně výpovědí poškozené M. V., kterou soud vyhodnotil na podkladě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, jakož i na základě opakovaného výslechu znalkyně PhDr. Jindřišky Záhorské, Ph.D. v rámci hlavního líčení, jako věrohodnou; podpůrně a nepřímou je pak obžalovaný ze svého jednání usvědčován výpověďmi celkem šesti svědků, bývalých i současných kamarádů poškozené (sv. R., sv. M., sv. F., sv. R., sv. H., sv. P.), jimž se poškozená v rozmezí uplynulých dvou až dvanácti let s jednáním, jehož se obžalovaný na ní dopustil, byť zpravidla strohým způsobem, svěřovala. Poškozená byla v rámci dosavadního trestního řízení - odhlédneme-li od její výpovědi ještě před zahájením trestního stíhání obžalovaného - k věci, a to poměrně detailně, vyslýchána celkem dvakrát. Poprvé v přípravném

řízení ve specializované výslechové místnosti Policie ČR, kdy video- i audiozáznam z tohoto jejího výslechu byl v ucelené podobě v rámci hlavního líčení za souhlasu stran dle § 211 odst. 1, resp. odst. 7 tr. řádu k důkazu přehrán. Podruhé pak, za účelem odstranění možných pochybností o její věrohodnosti, v rámci hlavního líčení, byť z oddělené místnosti soudu za současného a bezprostředního audio- a video přenosu její výpovědi do jednací síně. Pro úplnost se dodává, že výše uvedená znalkyně PhDr. J. Záhorská, Ph.D. poškozenou nejenže osobně při vyhotovení znaleckého posudku sama vyšetřila, ale byla rovněž přítomna promítnutí její výpovědi formou audio- a videozáznamu z přípravného řízení, jakož i jejímu výslechu v rámci hlavního líčení.

28. Z obsahu výpovědi poškozené, jak je blíže popsán výše, se podává, že její kontakt s obžalovaným započal někdy na podzim roku 2006, kdy začala navštěvovat tehdejší partnerku obžalovaného a zároveň dceru jejího otčíma sv. Blanku K. v jejím bytě na adrese xxx, xxx, kde tehdy oba žili, přičemž u nich během víkendů také opakovaně přespávala. Celkem tam mohla strávit na gauči v obýváku v období let 2006 až 2007 minimálně deset nocí. Zpočátku roku 2007, ještě v zimních měsících, se k ní obžalovaný začal chovat nevhodným způsobem, když se ji pokoušel opakovaně políbit, sahat jí přes oblečení na záda, hýždě, stehna atd. Poškozená mu dávala najevo, že jí jeho chování není příjemné, když mu jeho ruku opakovaně odstrkovala, či se od něj odvracela ve snaze vyhnout se fyzickému kontaktu s jeho osobou. Jednání obžalovaného vůči poškozené nicméně neustalo, naopak v průběhu jarních a zejména letních měsíců roku 2007 gradovalo, když poškozené postupně začal sahat pod šaty na její holé tělo včetně intimních partií. V blíže nespecifikované době na podzim r. 2007 k ní obžalovaný jednoho večera přistoupil, zalehl jí celou vahou svého těla, takže se sama nemohla vůbec hýbat, vnikl do ní svým penisem, a vykonal na ní soulož, poté se zvednul a beze slov obývací pokoj, kde tehdy poškozená ležela na gauči, opustil. Poškozená se poté šla osprchovat, přičemž zjistila, že z pochvy mírně krvácí.
29. Jak uvedeno výše, považuje soud poškozenou po zhlédnutí audio- a videozáznamu její výpovědi z přípravného řízení, jakož i na základě jejího přímého výslechu v rámci hlavního líčení za osobu věrohodnou, jakožto takové její výpovědi co by stěžejnímu důkazu usvědčujícímu obžalovaného také uvěřil. K vyhodnocení výpovědi poškozené jakožto věrohodné ho přimělo ihned několik důvodů. V první řadě je možno konstatovat, že výpověď poškozené v rámci hlavního líčení zcela koresponduje s její výpovědí z přípravného řízení. Mezi oběma výpověďmi nejsou žádné zásadní diskrepance. Stejně jako v přípravném řízení, tak i v řízení před soudem poškozená M. V. popisuje shodně nevhodné chování obžalovaného vůči její osobě ve smyslu jejího osahávání nejprve přes oblečení, později též na holém těle včetně intimních partií, stejně jako průběh svého znásilnění, k němuž došlo v blíže nespecifikované době na podzim roku 2007. Za druhé jsou zde některá verbální vyjádření i nonverbální signály projevu výpovědi poškozené, které soud, shodně se znalkyní, nota bene s letitou praxí z oboru zdravotnictví, odvětví klinické psychologie PhDr. Záhorskou, interpretuje jakožto znaky dokládající věrohodnost poškozené. V tomto směru soud poukazuje v první řadě na emočně vegetativní doprovod výpovědi poškozené, která během svého výslechu před policejním orgánem občas slzí (viz čl. 115, 117, 119), občas svá sdělení doprovází příslušnými gesty (viz čl. 115, 121), na závěr své výpovědi se pak, již uvolněně, usmívá; v řízení před soudem je pak z jejího vystupování, byť ne na první pohled, patrná narůstající tenze v okamžicích, kdy je vystavena opakovaným a detailním dotazům na průběh svého obtěžování, potažmo znásilnění. Dále je zde specifický charakter vzpomínek poškozené, které napovídají, že se jedná o vzpomínky z dětství, kdy disponovala, dle vyjádření znalkyně, tzv. eidetickou pamětí. Tato se vyznačuje tím, že si dítě zapamatuje detaily, které jsou pro dospělého spíše nepodstatné, v daném případě si poškozená např. vybavila skutečnost, že si poté, co ji obžalovaný znásilnil, sedla vedle postele na podlahu a nechtěla zpět do postele, kde ke znásilnění došlo (viz čl. 124); a naopak vypouští detaily, které by pro dospělého byly zásadní, pro poškozenou v době, kdy na ní byl trestný čin páchan, nicméně vzhledem k jejímu tehdejšímu věku sotva srozumitelné, což se ve výpovědi poškozené projevilo např. v její neschopnosti odpovědět na dotaz policejní komisařky

ohledně ztopoření penisu obžalovaného (čl. 122), či ohledně jeho vyvrcholení (čl. 123). Dalším rysem, jenž hovoří ve prospěch věrohodnosti výpovědi poškozené, je podle soudu skutečnost, že se poškozená nesnaží v rámci své výpovědi obžalovanému účelově přitížit, když na některé dotazy policejní komisařky týkající se chování obžalovaného vůči její osobě reaguje negativně, byť by v případě, že by se jednalo o výpověď křivou, mohla vylíčit jednání obžalovaného vůči své osobě pro něj barvitějším a tudíž méně příznivým způsobem. Vedle již výše zmíněných odpovědí na dotaz policejní komisařky ohledně ztopoření penisu obžalovaného, či jeho vyvrcholení, slovy „vůbec nevím“, „je to možné, nevím“ lze tímto způsobem interpretovat rovněž negativní reakci poškozené na další dotaz komisařky, zda obžalovaný poškozené strkal prsty do jejího přirození, či nikoli (viz čl. 119). Pro úplnost se dodává, že je sice pravdou, že znalkyně PhDr. Záhorská při hodnocení věrohodnosti poškozené připustila, že její obecná věrohodnost mohla být snížena v důsledku její snahy sdělovat informace, pokud možno, co nejméně detailním, a tudíž pro svou osobu co nejméně zatěžujícím způsobem, k opakovanému dotazu soudu nicméně současně důrazně popřela, že by výpověď poškozené vykazovala rysy výpovědi vědomě naučené, resp. výpovědi nevědomě uvěřené, v obou případech nicméně nekorespondující se skutečností. Takovýto druh výpovědi by podle znalkyně postrádal živost typickou pro výpovědi autentické, která naopak ve výpovědi poškozené přítomna byla.

30. Dalším, ne méně významným argumentem, který vedl soud k tomu, že se přiklonil k variantě, že výpověď poškozené lze hodnotit jakožto výpověď věrohodnou, je absence jakéhokoli reálně vyznívajícího motivu, který by měl poškozenou vést k tomu, aby si svá tvrzení ohledně jednání obžalovaného vůči její osobě vymyslela a tohoto tak křivě obvinila. Nejenže znalkyně opakovaně vyloučila, že by výpověď poškozené vykazovala rysy výpovědi naučené, a poškozená byla jak policejním orgánem, tak soudem opakovaně poučena o následcích křivé výpovědi, na níž naopak i v řízení před soudem setrvala; soud navíc v hlavním líčení shodně se závěry znaleckého posudku na straně poškozené nezjistil žádný reálný motiv, který by se nabízel jako možný důvod, proč by měla proti obžalovanému, s nímž se - dle jeho vlastní výpovědi - naposledy viděla před více než devíti lety, křivě vypovídat. Jako hypotetický motiv by se sice mohly nabízet blíže nespecifikované majetkové spory, které se v minulosti údajně měly odehrát mezi sv. B. K. a její sestrou Danielou jakožto dcerami sv. M. K., jejich otce, a sv. N. V., matkou poškozené a současnou partnerkou sv. M. Kopecného, tuto možnost, která by se navíc týkala primárně sv. Blanky a Daniely K. ch na jedné straně, a sv. Naděždy V., na druhé straně, a nikoli samotné poškozené, soud jakožto možný motiv křivé výpovědi poškozené vyloučil, a to nejen s přihlédnutím k hodnocení věrohodnosti poškozené ze strany znalkyně PhDr. Záhorské Ph.D., ale zejména proto, že sama sv. Blanka K. tuto variantu k dotazu soudu v rámci hlavního líčení zcela vyloučila, její sestra pak k dotazu soudu uvedla, že připisovala ukončení vzájemných návštěv spíše tomu, že jim paní V. vytkla, že jí při svých návštěvách málo pomáhají.
31. Jako další argument pro odsouzení obžalovaného nutno uvést skutečnost, že se představa, že si poškozená jednání obžalovaného vůči své osobě vymyslela, jeví o to více absurdní ve světle výpovědí bývalých i stávajících kamarádek či kamarádů poškozené, sv. G. R., sv. V. M., sv. J. F., sv. F. a R., sv. V. H., jakož i sv. L. P., jímž se poškozená v rozmezí uplynulých dvou až dvanácti let svěřila, že jí obžalovaný sexuálně obtěžoval, resp. že ji znásilnil. Výpovědi těchto svědků, mladých lidí, kteří s poškozenou v některých případech nejsou již několik let ve styku (F., R., M.), v jiných se s ní sice dosud, avšak spíš sporadicky, občas stýkají (H., R., P.), shodně však na výsledku trestního řízení nemají žádný osobní zájem a obžalovaného zpravidla vůbec neznají, hodnotí soud, i s přihlédnutím k jejich spontánnímu charakteru, jako velmi věrohodné. Všichni tito svědci shodně potvrdili, že se jim poškozená při té či oné příležitosti svěřila, že jí obžalovaný sexuálně obtěžoval, respektive že jí přímo znásilnil. Je sice pravdou, že sv. F. a R. za osobu, která měla poškozenou znásilnit, označili, zjevně v omylu, údajného bratra otčíma poškozené sv. K., v průběhu hlavního líčení se nicméně z výpovědi sv. Blanky K. ukázalo, že se jednalo toliko o

omyl na jejich straně, jelikož M. K. vůbec žádného bratra nemá, sv. F. navíc k dotazu soudu uvedl, že se dotýčný měl jmenovat jako obžalovaný, tedy Viktor. Jednotliví svědci se k tomu, co jim poškozená v minulosti ohledně jednání obžalovaného vůči její osobě sdělila, vyjádřili v časové ose od nejstaršího sdělení po časově nejbližší sdělení, následovně. Sv. R., kamarádka poškozené od dětství, uvedla, že jí poškozená někdy, když jim oběma bylo 8-12 let, tedy mezi léty 2005 až 2009 sdělila, že ji obžalovaný osahával na poprsí, na zadku i na přirození, zda padlo též slovo o znásilnění, si svědkyně již nevybavuje. Sv. F., kamarád poškozené ze střední školy uvedl, že mu poškozená někdy v roce 2015, když jim bylo 15 let, a poté opět během silvestrovských oslav koncem roku 2016 sdělila, že v době, kdy jí ještě nebylo 15 let, znásilnil muž jménem Viktor. Sv. R., rovněž kamarád poškozené ze střední školy uvedl, že mu poškozená v době, kdy mu bylo okolo 17 let, tedy v roce 2014, či 2015, sdělila, že byla znásilněna bratrem svého otčíma Mirka. Sv. M., kamarádka a partnerka poškozené ze střední školy, uvedla, že jí poškozená ve školním roce 2012-2013 asi dva až třikrát řekla, že jí v minulosti sexuálně obtěžoval muž, jehož označila jako „strejda Viktor“. Měl mít vůči ní sexuální narážky, tulil se k ní a nevhodně se jí dotýkat na pozadí, což jí nebylo příjemné. Sv. H., kamarádka poškozené z kursu španělštiny, uvedla, že se jí poškozená v prosinci 2017, kdy u ní byla na návštěvě spolu se sv. P., zmínila o tom, že jí v době, kdy jí bylo deset let, tehdejší přítel její nevlastní sestry Viktor sexuálně obtěžoval, osahával ji přes šaty, i na holé tělo následně ji znásilnil. Sv. P., rovněž kamarádka poškozené z kursu španělštiny, uvedla, že se jí a sv. H. poškozená někdy začátkem roku 2018 svěřila s tím, že jí v době, kdy jí bylo asi devět nebo deset let muž jménem Viktor, zřejmě manžel její kamarádky, znásilnil. Jak uvedeno výše, se sdělení poškozené ohledně jednání obžalovaného vůči její osobě odehrává v časovém horizontu 10-12 let, kdy se o svých negativních prožitcích z minulosti poškozená zmiňuje nejprve v letech 2006-2009 své kamarádce ze základní školy sv. G. R., poté v letech 2012-2013 své partnerce ze střední školy sv. M., následně v letech 2014-2015, a znovu na Silvestra roku 2016 svým kamarádům ze střední školy sv. R. a sv. F., konečně na přelomu let 2017-2018 svým kamarádkám z kurzu španělštiny sv. H. a sv. P.. Skutečnost, že by se tak ze strany poškozené dělo proto, aby na sebe upozornila, či se snad snažila v rozmezí až 10-12 let postupně vykonstruovanou lží obžalovaného z blíže nezjištěného motivu křivě usvědčit, nota bene za situace, kdy se jmenovaní svědci navzájem znali jen částečně, se soudu ve světle ostatních provedených důkazů jeví více než nepravděpodobná.

32. Pokud jde o **námítky obžalovaného**, tento zcela popírá, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Uvádí, že se k poškozené nikdy nechoval nevhodným způsobem, naopak k ní přistupoval jako k jakékoli desetileté dívce. Rozhodně se jí nikdy nedotýkal se sexuálním podtextem, natožpak aby ji znásilnil. Na podporu svých tvrzení pak obžalovaný, ať již přímo, či prostřednictvím své obhajkyně, uvádí následující argumenty. Za prvé se celé obvinění jeho osoby zakládá toliko na tvrzení poškozené, s nímž tato přichází s časovým odstupem více než deseti let, kdy toto je v příkrém kontrastu s výpověďmi valné většiny všech svědků, s nimiž byl obžalovaný v žalovaném období v kontaktu a kteří na něm nikdy žádné nevhodné chování vůči poškozené nepozorovali. Za druhé by se obžalovaný sotva dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, za situace, kdy v předmětném bytě nebýval s poškozenou sám, ani neměl možnost se ní chovat tak, jak je obžalobou tvrzeno; navíc je obývací, kde poškozená na gauči v té době přespávala přímo spojen s předsíní bytu, a tudíž každý, kdo do obýváku vstoupí, vidí přímo na gauč, kde se mělo údajně znásilnění poškozené odehrát. Od bytu pak vedle jeho tehdejší partnerky Blanky měla klíče i její sestra Daniela, jež měla ve zvyku do bytu i bez předchozího zvonění vstupovat. V bytě navíc v minulosti přespávaly i jiné dívky ve věku poškozené, např. sv. T. K., či K. J., které si na jeho chování vůči nim nikdy nestěžovaly. Za třetí nutno konstatovat, že znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, doc. Zvěřina a prof. Weiss ve vyhotoveném posudku shodně konstatovali, že netrpí žádnou sexuální úchylkou, nebyly u něj zjištěny žádné pedofilní sklony a je tak absurdní, aby se za situace, kdy žil v partnerském vztahu se svojí tehdejší přítelkyní sv. Blankou K., choval tak, jak je mu kladeno za vinu. Konečně pro případ, kdyby soud

i tak dospěl k závěru, že se dopustil stíhaného jednání, vznesl obžalovaný prostřednictvím své obhájky námitku zániku trestní odpovědnosti, jelikož má za to, že jeho trestní stíhání je s ohledem na časový odstup od doby, kdy k němu mělo dojít, dávno promlčeno. Pokud jde o zvolený způsob obhajoby obžalovaného, má soud za to, že námitky jím vznesené nejsou důvodné, jelikož buď nejsou z pohledu soudu ve vztahu k stíhanému jednání relevantní, nebo jsou výpověďmi svědků v dostatečné míře vyvrácené.

33. Pokud jde o první z námitek obžalovaného, totiž že se jeho obvinění zakládá toliko na tvrzení poškozené, kdy toto je navíc v rozporu s výpověďmi většiny svědků, kteří na něm naopak žádné náznaky nevhodného chování vůči poškozené nepozorovali, lze konstatovat následující. V první řadě není pravdou, že by obecně nebylo možné pachatele trestného činu odsoudit jen na základě výpovědi oběti trestného činu. Pokud by to totiž možné nebylo, zůstala by zřejmě nemalá část trestné činnosti odehrávající se zpravidla mezi čtyřmi stěnami, typu domácího násilí neboli týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 tr. zákoníku, z důkazního hlediska nepostižitelná. Ostatně sám Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 520/16 ze dne 22.6.2016 připustil, že je možné i za situace „tvrzení proti tvrzení“ dospět k závěru o vině obžalovaného, soudy se však v takovémto případě jsou povinny blíže zabývat věrohodností svědka, či poškozeného, který svou výpovědi obžalovaného usvědčuje, a nemohou odsuzující rozsudek za situace, kdy v řízení vyjdou najevo důvodné pochybnosti o nezainteresovanosti takového svědka na jeho výsledku, opřít toliko o jeho výpověď s odkazem na skutečnost, že dotyčný byl soudem jakožto svědek řádně poučen. Z uvedeného lze a contrario dovést, že soud může i za situace „tvrzení proti tvrzení“ dospět k odsuzujícímu rozsudku, nevyjdou-li v trestním řízení najevo žádné zásadní pochybnosti o nezainteresovanosti svědka usvědčujícího obžalovaného na výsledku trestního řízení, nota bene za situace, kdy je obžalovaný, minimálně nepřímo, usvědčován i jinými důkazy. Ohledně námitky, že většina svědků na chování obžalovaného vůči poškozené nic nepatřičného nepozorovala, lze pak uvést, že ze skutečnosti, že svědkyně Blanka K., Daniela K., Alena K., A. M. a Hana M. na chování obžalovaného nic podezřelého nepozorovaly, a sv. K. J. a T. K., které jakožto nezletilé rovněž v předmětném bytě občas přespávaly, si na jeho chování nestěžovaly, toliko dovést, že se obžalovaný stíhaného jednání na poškozené nedopouštěl v přítomnosti třetích osob a že se ho ani nedopustil vůči sv. K. J. a T. K., které v předmětném bytě navíc přespávaly ve věku, kdy jim bylo méně let než poškozené v době činu. Ze skutečnosti tedy, že si nikdo jiný na chování obžalovaného nestěžoval lze jistě dovést, že se obdobného jednání vůči výše uvedeným svědkyním nedopustil, nikoli však, že se ho nemohl dopustit právě vůči poškozené.
34. K důvodům, proč soud považuje výpověď poškozené za věrohodnou a zároveň na její straně neshledává jakožto motiv podání trestního oznámení na obžalovaného, snahu tohoto poškodit, se soud vyjadřoval již výše. Pro úplnost se dodává, že majetkové spory, které se měly mezi sv. Blankou K. a její sestrou na jedné straně a sv. Naděždou V. na druhé straně v minulosti odehrát jako hypotetický motiv případné křivé výpovědi ze strany poškozené vůči obžalovanému, ve své výpovědi vyloučila sama sv. Blanka K.; pomstu jako možný další motiv křivé výpovědi poškozené – přičemž by se zřejmě muselo jednat o pomstu za nějakou majetkovou újmu, kterou však svědkyně shodně vylučují – pak ve své výpovědi vyloučil sám obžalovaný. Pokud jde o vlastní motiv podání trestního oznámení, tak jak poškozená, tak její matka, sv. N. V. shodně uvedly, že je k podání trestního oznámení nevedla ani tak snaha, aby byl obžalovaný za své jednání potrestán, nýbrž snaha zamezit mu v případném pokračování ve stíhaném jednání na svých vlastních dětech, u nichž zaznamenaly neurotické rysy chování. Toto tvrzení poškozené i její matky pak koresponduje nejen se snahou sv. Naděždy V. a sv. Miroslava V. kontaktovat širší rodinu Blanky K., aby je varovali před případným obtěžováním N., dcery Blanky K., ze strany obžalovaného, což ve své svědecké výpovědi potvrdila i sv. Alena K., zejména však s obsahem samotného trestního oznámení, z něhož je zřejmé, že je podáváno z obavy, aby obžalovaný své jednání vůči dětem svým, či své stávající partnerky neopakoval.

35. K druhé z námitek obžalovaného, že se jednání, které je mu kladeno za vinu ani nemohl dopustit, jelikož si nevybavuje, že by byl kdy s poškozenou v předmětném bytě sám, a už vůbec ne ve večerních, či nočních hodinách, navíc je obvinění zcela absurdní i proto, že obývací, v němž mělo k obtěžování, resp. znásilnění poškozené dojít, neměl údajně žádné dveře, byl naopak propojen s předsíní a situován přímo naproti vstupním dveřím do bytu, takže by kdokoli, kdo by je otevřel, ihned musel vidět, co se v obývacím odehrává, lze uvést, že tato je vyvrácena výpovědí ihned několika, s výjimkou sv. N. V., jinak ve prospěch obžalovaného vypovídajících svědkyň. Pokud jde o přítomnost sv. Blanky V. v předmětném bytě v době, kdy přijela na návštěvu poškozená, jak tato svědkyně, tak ostatně i sám obžalovaný, připustili, že se během návštěv poškozené svědkyně z bytu občas mohla vzdálit. Obžalovaný jen podotknul, že se tak z jeho pohledu nikdy nemohlo stát ve večerních, či nočních hodinách, což naopak popírá poškozená. Pokud jde o propojení obývacího pokoje s předsíní v předmětném bytě, pak nejen sv. N. V., která by s ohledem na svůj příbuzenský poměr k poškozené mohla být motivována obžalovanému svojí výpovědí přitížít, nýbrž i sv. Blanka a Daniela K.ch, a ostatně i jejich matka sv. Alena K., které svými výpověďmi před soudem rozhodně neměly v úmyslu obžalovanému jakkoli uškodit, shodně uvedly, že obývací pokoj byl opatřen dveřmi a byly-li zavřené nebylo tak možné – jak tvrdil obžalovaný – ihned po vstupu do předmětného bytu vidět, co se odehrává v jeho obývacím pokoji. Konečně pokud jde o tvrzení obžalovaného, že do bytu mohla navíc volně vstupovat i sestra jeho partnerky Daniela K., která tak i často údajně bez zazvonění činila, je toto vyvráceno přímo výpovědí této svědkyně, která sice potvrdila, že klíči své sestry disponovala, nejednalo se však o klíče do jejího bytu, nýbrž toliko o klíče do bytového domu, ve kterém se předmětný byt nacházel.
36. Ohledně další z námitek obžalovaného, jež mají podpořit jeho výpověď, že se stíhaného jednání nedopustil, konkrétně jeho tvrzení, že oba znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, neshledali, že by trpěl pedofilními sklony, či nějakou jinou sexuální úchylnou, a je tudíž nemožné, aby se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, nutno konstatovat, že oba znalci k dotazu soudu sice potvrdili slova obžalovaného, že netrpí žádnou sexuální úchylnou, současně však ve shodě uvedli, že pachatelé sexuálních deliktů jsou z výrazné většiny osoby jinak běžně heterosexuálně orientované, tedy nikoli osoby s pedofilními, či jinými deviantními sklony. Znalec doc. Zvěřina v tomto směru uvedl, že až 60 % pachatelů sexuálních deliktů nejsou osoby deviantní, znalec prof. Weiss pak hovořil dokonce až o 80-90 % pachatelů sexuálních deliktů se zaměřením na nezletilé, kteří nejsou pedofilové. Z uvedeného je tak zřejmé, že ze skutečnosti, že znalci u obžalovaného nediagnosticskovali žádný typ poruchy sexuální preference ve smyslu sklonu k pedofilii, ještě nelze dovozovat, že se stíhaného deliktu nemohl dopustit. Ohledně časového odstupu doby podání trestního oznámení od stíhaného jednání, znalci rovněž shodně uvedli, že takovýto časový odstup je sice značně dlouhý, nikoli však neobvyklý, jelikož se oběti zneužívání a sexuálního násilí z dětství se svými zážitky zpravidla svěřují až v dospělosti, často právě v emočně vypjatých situacích, jak se tomu stalo v případě poškozené při její hádce s vlastní matkou.
37. Konečně pokud jde o poslední z námitek obžalovaného ohledně možného promlčení jeho trestní odpovědnosti, je na místě uvést následující. V případě jednání pod bodem 1) výroku počítal zák. č. 140/1961 Sb, trestní zákon (dále jen „tr. zákon“), ve znění účinném v době, kdy se obžalovaný na poškozené trestného činu pohlavního zneužívání dle § 242 odst. 1 al. 2, odst. 2 téhož zákona dopustil, v druhém odstavci s trestní sazbou ve výměře od dvou do deseti let, přičemž výměra trestu je totožná s výměrou trestu postihující trestný čin pohlavního zneužití dle § 187 odst. 2 v současné době účinného zák. č. 40/2009 Sb., tr. zákoníku, v platném znění (dále jen „tr. zákoník“). Obdobně počítal tr. zákon účinný do 31.12.2009 v případě jednání pod bodem 2) výroku v době, kdy se obžalovaný na poškozené trestného činu znásilnění dle § 241 odst.1 al.1, odst. 3 písm. b) téhož zákona dopustil, ve třetím odstavci s trestní sazbou od pěti do dvanácti let, přičemž výměra trestu je totožná s výměrou trestu postihující trestný čin znásilnění dle § 185 odst. 3 v současné době účinného tr. zákoníku. U obou stíhaných trestných činů pak ust. § 67

odst. 1 písm. b) tr. zákona účinného v době spáchání obou skutků počítalo se zánikem trestnosti obou činů uplynutím promlčecí doby v trvání 12 let, naopak ust. § 34 odst. 1 písm. b) v současné době účinného trestního zákoníku počítá u obou stíhaných trestných činů se zánikem trestnosti v důsledku promlčení trestního stíhání až po uplynutí 15 let, což je varianta pro obžalovaného nesporně méně výhodná. S ohledem na skutečnost, že k ukončení jednání obžalovaného pod bodem 1) výroku dochází ke konci srpna 2007 a k ukončení jeho jednání pod bodem 2) výroku pak nejpozději v prosinci 2007, a k doručení usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovanému ve smyslu § 160 tr. řádu, a tudíž k přerušení běhu dosavadní promlčecí doby a s počátkem běhu nové promlčení doby podle § 67 odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákona (resp. § 34 odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku) dne 04.12.2018, je tak zjevné, že trestní stíhání obžalovaného ke dni jeho zahájení, a v důsledku započetí běhu nové promlčecí doby ani ke dni rozhodování soudu ve věci samé promlčeno nebylo, byť u obou trestných činů, pro které byl obžalovaný odsouzen, ke dni zahájení jeho trestního stíhání většina promlčení doby, v obou případech přes jedenáct let, již uplynula. Tato skutečnost sice nemá za následek zánik trestní odpovědnosti obžalovaného, byla nicméně zohledněna při ukládání trestu obžalovanému.

38. Z hlediska **právního hodnocení** naplnil obžalovaný svým jednáním za situace, kdy si byl dobře vědom věku poškozené, což ostatně sám připustil, všechny zákonné znaky pod bodem 1) výroku skutkové podstaty trestného činu pohlavního zneužívání ve smyslu § 242 odst.1 al. 2, odst.2 zák. č. 140/1961 Sb., tr. zákon účinný do 31.12.2009, když poškozenou, nad níž o víkendech v přesně nezjištěné době od ledna 2007 do srpna 2007 v bytě na adrese Xxx, s přihlédnutím k nepřítomnosti jiných dospělých osob v bytě, vykonával dohled, výše popsáním způsobem (opakované osahávání nejprve přes šaty, později též na holém těle poškozené včetně intimních partií) sexuálně obtěžoval, tedy jiným způsobem pohlavně zneužil osobu mladší než 15 let a spáchal takový čin na osobě svěřené jeho dozoru, zneužívaje tak její závislosti. Jednáním pod bodem 2) výroku obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného čin znásilnění ve smyslu § 241 odst. 1 al. 1, odst. 3 písm. b) téhož zákona, tedy tr. zákona účinného do 31.12.2009, když v přesně nezjištěné době od září 2007 do prosince 2007 v témže bytě v Xxx poškozenou, která se chystala spát, celou vahou svého těla zalehl a poté, co si stáhnul kalhoty a trenýrky, svým penisem vnikl bez jejího souhlasu a proti její vůli do její vagíny a vykonal na ní soulož, byť zřejmě k vyvrcholení obžalovaného při skutku nedošlo, tedy násilím donutil jiného k souloži a při vědomí věku poškozené spáchal takový čin na osobě mladší patnácti let. Jednání obžalovaného pak lze vzhledem k jeho závažnosti, četnosti útoků na zájmy chráněné trestním zákoníkem, ale i s přihlédnutím k věku poškozené v době činu i psychickým následkům, které si poškozená z jednání obžalovaného vůči své osobě na sobě nese dodnes, nade vší pochybnost označit ve smyslu § 3 odst. 4 tr. zákona za společensky nebezpečné (resp. podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku za společensky škodlivé), jelikož na jeho posouzení, a to i při respektování zásady subsidiarity trestní represe, rozhodně nepostačuje uplatnění odpovědnosti dle jiných právních předpisů.
39. Při úvaze o **druhu a výměře trestu** vycházel soud z ustanovení § 38 a 39 tr. zákoníku. Vzal v úvahu povahu a závažnost spáchaných zločinů včetně věku poškozené v době skutku, způsob jejich provedení, stávající poměry obžalovaného i jeho dosavadní způsob života, jakož i možnosti jeho nápravy, jakožto ke specifické polehčující okolnosti pak přihlédl ke skutečnosti, že od spáchání stíhaných trestných činů uplynulo v době zahájení trestního stíhání téměř 12 let. Pokud jde o polehčující, resp. přitěžující okolnosti, které vzal při ukládání trestu obžalovanému v úvahu, nemohl soud jako k okolnosti pro obžalovaného přitěžující nepřihlédnout ke skutečnosti, že byl ve smyslu § 42 písm. o) tr. zákoníku již v minulosti pro trestný čin odsouzen. Konkrétně se z jeho rejstříku trestů podává, že obžalovaný v něm má celkem šest záznamů, převážně pro majetkovou trestnou činnost, kdy minimálně k pěti z nich lze přihlížet, byť nutno dodat, že se v případě dvou odsouzení jedná o trestnou činnost ještě z první poloviny devadesátých let. Jak uvedeno výše, v současné době pak obžalovaný vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 4 T 87/2004, který mu sice jakožto trest

společný k rozsudku téhož soudu sp. zn. 3 T 29/2004 byl uložen již dne 6.1.2005 (PM 5.4.2005), s jehož výkonem však obžalovaný v důsledku vyhýbání se nástupu do výkonu trestu započal až po svém dodání do výkonu trestu na podzim r. 2018. Pokud jde o věk poškozené v době skutku, jakož i její závislost na obžalovaném, byly tyto sice již zohledněny v příslušných odstavcích obou stíhaných skutkových podstat, přesto však nelze opomenout, že se poškozená v době skutku nepohybovala ve věkovém pásmu těsně před zákonnou hranicí patnácti let, nýbrž ji bylo toliko deset let. Pokud jde o případné polehčující okolnosti, soud žádné - s výjimkou výše uvedeného časového odstupu od spáchání stíhaných skutků - na straně obžalovaného neshledal. Skutečnost, že od ukončení jednání pod body 1), 2) výroku do doby zahájení trestního stíhání obžalovaného uplynulo více než 11 let, nelze klást k tíži ani obžalovanému, ani orgánům činným v trestním řízení, kdy dlouhá časová prodleva od spáchání obou trestných činů do doby obvinění obžalovaného je dána – jak vyplynulo z výslechu poškozené, svědků i znalců – skutečností, že se poškozená se svými bolestivými zážitky z dětství – odhlédneme-li od spíš strohých zmínek svým kamarádům v minulosti – svěřila své matce a následně policejnímu orgánu až na konci léta 2018. Pokud jde o formu trestu, byl obžalovanému ukládán za oba výše uvedené trestné činy, tj. trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 al. 2, odst. 2 tr. zákona účinného do 31.12.2009, a trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1 al. 1, odst. 3 písm. b) téhož zákona, trest úhrnný, podle § 241 odst. 3 tr. zákona za použití ust. § 35 odst. 1 téhož zákona, tedy dle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin nejpřísněji trestný. S přihlédnutím ke značnému časovému odstupu od spáchání stíhané trestné činnosti, v době rozhodování soudu téměř 12 let, které – jak zmíněno výše – nelze za situace, kdy k podání trestního oznámení ve věci došlo až na přelomu srpna a září 2018, klást k tíži obžalovanému, byl obžalovanému ukládán trest při samé spodní hranici zákonné trestní sazby, konkrétně v trvání pěti let nepodmíněně. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, jelikož soud neshledal podmínky pro jeho zařazení do jiného druhu věznice, jako byly věznice s dohledem, či dozorem, které navíc dle stávající právní úpravy výkonu trestu již neexistují, ani pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, jelikož se v případě stíhané trestné činnosti u obžalovaného nejedná ani o případ zvlášť závažné recidivy, ani mu nebyl ukládán trest odnětí svobody v trvání 8 let a výši, či trest odnětí svobody vyjimečný.

40. Pokud jde výrok o **náhradě škody**, se se svým nárokem na odčinění nemajetkové újmy k trestnímu řízení řádně a včas připojila poškozená M. V., a to konkrétně s částkou 500.000,-Kč, přičemž svůj nárok mj. odůvodnila tím, že v důsledku jednání obžalovaného vůči její osobě se u ní rozvinula posttraumatická stresová porucha, která se u ní projevuje tím, trpí častými flashbacky, upadá do depresí, vyskytovaly se u ní suicidální myšlenky, není schopna se naplno věnovat svému náročnému studiu, které zřejmě bude muset přerušit, ne-li ukončit. Svoji stávající psychickou situaci, která jí do značné míry znemožňuje účastnit se plnohodnotného života, ať již pokud jde o její studium, nebo vztahy se svými nejbližšími a přáteli, je nucena řešit pravidelným docházením na psychoterapii a denní konzumací psychofarmak. Podle § 2956 zák. č. 89/2012, občanský zákoník, v platném znění (dále jen „obč. zák.“), vznikne-li škůdci povinnost odčinit poškozenému újmu na jeho přirozeném právu, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2957 obč. zák., způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné, jimž jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru apod. Způsob náhrady nemajetkové újmy je upraven v ust. § 2951 odst. 2 obč. zák., který stanovuje, že nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečně a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 z 12.04.2016, které se sice vztahuje na případ usmrcení, které však lze podle soudu analogicky aplikovat i na projednávanou věc, je při úvahách o výši náhrady nemajetkové

újmou zapotřebí vycházet z principu proporcionality, a tudíž zohlednit jak okolnosti na straně poškozeného jako jeho věk, míru jeho závislosti na obviněném, tak na straně obviněného jako míru jeho zavinění, jeho postoj k projednávané věci i jeho stávající majetkové poměry. Výše přiznané nemajetkové újmou by pro obviněného neměla být likvidační, z druhé strany hodnocení jeho majetkových poměrů by mělo též zohlednit jeho věk i jeho možnost nahradit poškozenému způsobenou újmu do budoucna. S ohledem na dosud uvedené nutno konstatovat, že není sporu o tom, že jednání obžalovaného vůči poškozené představuje nepochybně zaviněné porušení zákona, jímž obžalovaný zasáhl do absolutního práva poškozené na respektování její důstojnosti, soukromí jakož i její tělesné a psychické integrity; obžalovanému tak vznikla povinnost nahradit poškozené, co tímto svým zásahem způsobil. Při hodnocení důvodnosti nároku poškozené i stanovení přiměřené výše náhrady nemajetkové újmou v penězích vzal soud především v úvahu, že prokázaný protiprávní zásah do osobnosti poškozené byl i s přihlédnutím k jejímu věku v době skutku, jakož i dopadu činu na její současný život velmi závažný. Obžalovaný svým jednáním zasáhl do její nejintimnější sféry života a velmi výrazně negativně poznamenal její zdravý morální a psychosexuální vývoj. V souladu s ust. § 2957 obč. zák. vzal soud navíc v úvahu, že obžalovaný poškozené vážnou újmu na jejích právech způsobil úmyslně a že zneužil její závislosti na své osobě. Pokud jde o povahu nároku poškozené nutno konstatovat, že se v daném případě nejedná o nárok na náhradu škody vzniklé na majetku, či zdraví poškozené, nýbrž o zadostiučinění za psychické utrpení, které jí obžalovaný jednáním, jež je mu kladeno za vinu, tedy zásahem do sféry její osobní důstojnosti a s ní spojené psychické integrity způsobil, když hrubě narušil nejen sféru její intimity, ale i další psychosexuální vývoj v době činu nezletilé poškozené. Důvodnost nároku poškozené má soud, jak popsáno výše, za prokázanou jednak z její opakované výpovědi, při které jednání obžalovaného vůči své osobě detailně popsala, jednak a zejména ze znaleckého posudku znalkyň MUDr. Gabriely Léblkové, a PhDr. Jindřišky Záhorské, PhD., které shodně konstatovaly, že obžalovaný svým jednáním poškozené způsobil tzv. poruchu přizpůsobení, projevující se mimo jiné v úzkostlivosti, depresivnosti, nechutenství, poruchách spánku, ve fobických stavech i v celkovém poklesu pracovní výkonnosti.

41. Ohledně výše poškozené požadované částky, shledal soud její nárok i v tomto směru důvodným, nikoli však v plné výši. Důvodnost nároku poškozené i jeho přiznaná výše jsou nesporně dány nejen věkem poškozené v době činu, jakož i skutečností, že byla na obžalovaném jako desetiletá dívka zcela závislá, ale jsou opodstatněné i výše popsanými psychickými potížemi poškozené ve smyslu její stávající poruchy přizpůsobení a s ní spjatou psychickou symptomatologií. Z druhé strany však soud při stanovení výše přiznaného nároku nemohl nepřihlédnout k době, která od stíhaného jednání do doby podání trestního oznámení ze strany poškozené uplynula, kdy téměř jedenáct let trávající prodlevu mezi spáchaním trestného činu a jeho oznámením orgánům činným v trestním řízení nelze klást obžalovanému k tíži. Dalším důvodem, který soud vedl k užití svého moderačního práva a k ponížení poškozenou nárokované částky na celkovou částku 300.000,-Kč, je skutečnost, že obě znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, resp. zdravotnictví, odvětví klinická psychologie shodně vyloučily, že by stávající psychické potíže poškozené byly natolik závažného charakteru, že by je bylo možné podřadit pod diagnózu F 43.1 Mezinárodní klasifikace duševních nemocí, tj. pod tzv. posttraumatickou stresovou poruchu, která se podle vyjádření znalkyně MUDr. Leblkové projevuje celkovým stažením se člověka ze svého okolí a bývá způsobena výrazně masivnějšími traumatickými zážitky, které postižený prožívá jako stav bezprostředně hrozící smrti, což není případ poškozené. Znalkyně se naopak shodly na podřazení duševních potíží poškozené pod diagnózu F 43.2 Mezinárodní klasifikace duševních nemocí odpovídající mírnější formě psychické reakce na prožité traumatické události v podobě poruchy přizpůsobení. S ohledem na závěry obou znalkyň i jejich letitou praxi v oboru a s přihlédnutím k omezeným výdělkovým možnostem obžalovaného ve výkonu trestu, kdy i toto kritérium je na místě ve smyslu zásady proporcionality podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu brát v potaz, a zejména s přihlédnutím k dlouhé časové prodlevě, která podání trestního oznámení ve věci

předcházela, se soud rozhodl přiznat poškozené v adhezním řízení nárok na materiální satisfakci za způsobenou nemajetkovou újmu, nikoli však v jí požadované půlmilionové výši, nýbrž v částce 300.000,-Kč, zatímco ve zbytku jejího nároku poškozenou podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozené přiznaná částka je z pohledu soudu dostatečně vysoká na to, aby splnila ve vztahu k samotné poškozené svoji reparační funkci, současně není s přihlédnutím ke všem okolnostem případu a k poměrům obžalovaného rozhodně v rozporu s požadavkem po spravedlivé únosnosti přiznané náhrady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat **do 8 /osmi/ dnů** od doručení jeho písemného vyhotovení **odvolání** k Vrchnímu soudu v Praze, a to prostřednictvím zdejšího soudu. Odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, proti kterému výroku směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Odvolání může podat státní zástupce; obžalovaný; poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody či proto, že takový výrok nebyl učiněn; dále osoby oprávněné podat odvolání ve prospěch obžalovaného podle § 247 odst. 2 tr. řádu, tj. příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh, přičemž státní zástupce do všech výroků a poškozený jen ohledně výroku o náhradě škody, resp. nemajetkové újmy mohou podat odvolání též v neprospěch obžalovaného. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda odvolání podává ve prospěch, či v neprospěch obžalovaného. Odvolání podané včas a osobou k tomu oprávněnou má odkladný účinek. Odvolání lze přitom opřít i o nové skutečnosti a důkazy. Práva odvolání se nemůže úspěšně domáhat ten, kdo se jej již jednou výslovně vzdal. Ve smyslu § 228 odst. 4 tr. řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, poučí poškozeného o možnosti požádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost podává poškozený k soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

V Praze dne 12. září 2019

JUDr. Petr Blažek
předseda senátu